

ΤΕΤΧΟΣ ΙΕΡΟΝ

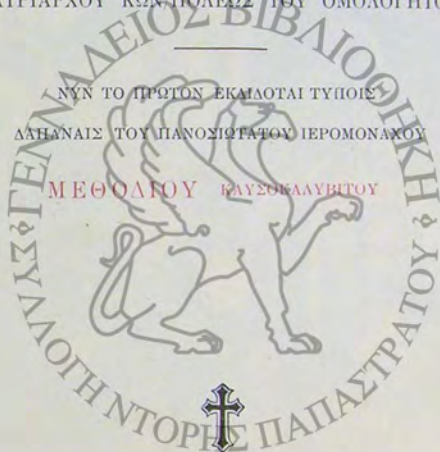
ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΗΝ ΔΣΜΑΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ, ΤΟΝ ΒΙΟΝ,
ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΝ ΚΑΙ ΚΔ' ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΟΙΚΟΥΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΑΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΥΠΟΙΣ
ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΕΛΥΣΟΦΑΛΛΕΥΒΙΤΟΥ

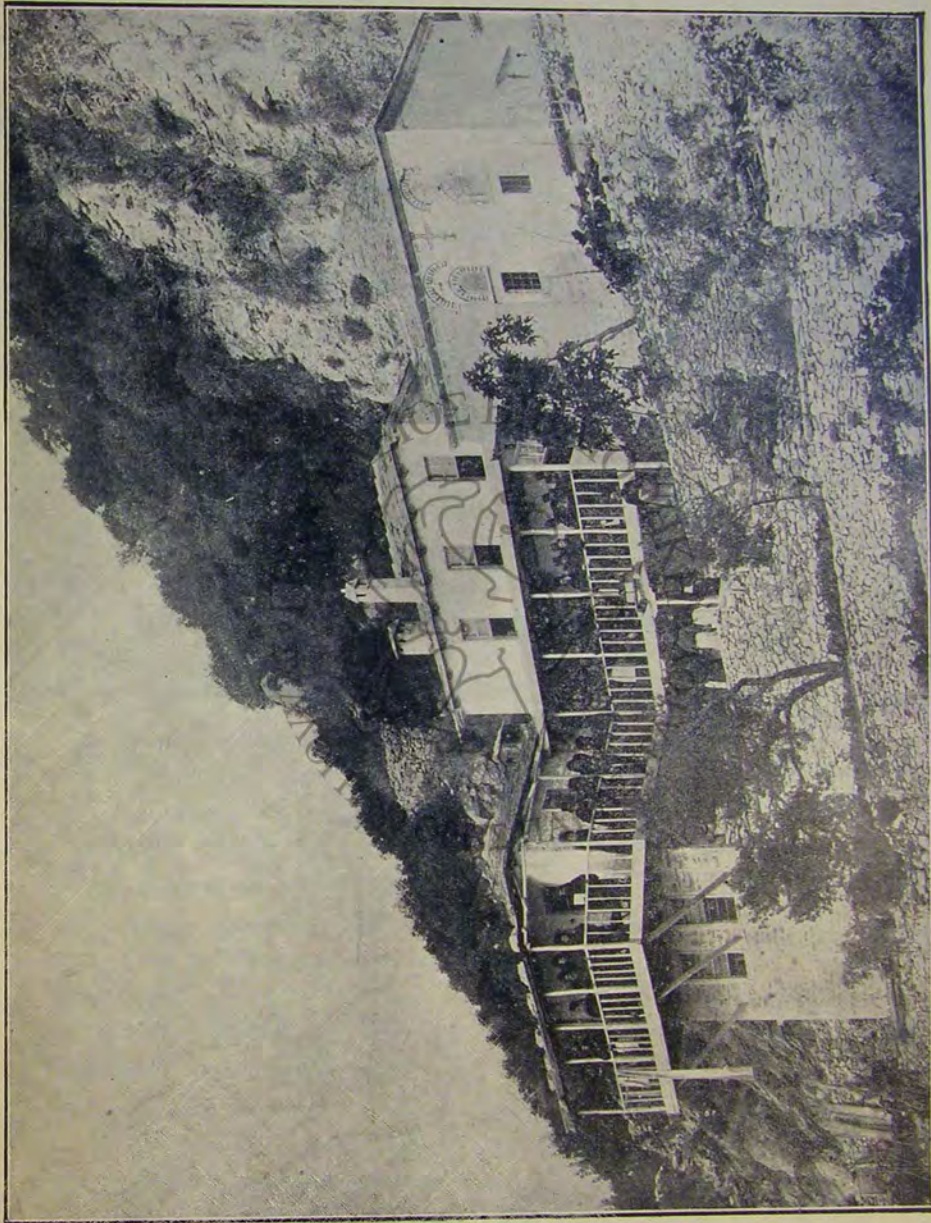
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. Ε. Β. Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ

1925

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ Ο ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝ ΑΓΩ. ΟΡΕΙ ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΩΝ. Η ΚΑΛΥΒΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙ ΙΟΥΝΙῳ ΙΑ΄

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ.

ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα' ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Σιγῇ τὰ Προσόμια
Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Μεθόδιε ἔνδοξε, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, διетήρησας ἅμεμπτον, καὶ Χριστοῦ τὸν ἄχραντον, Χαρακτῆρα ἐτίμησας, καὶ διδασκαίᾳ σου, πᾶσαν κατέσβεσας, τερθερίαν λόγων, ψυχῆς στερόρότητι ὥ των ἀγώνων σου, καρτεράς ἐνστάσεως. δι' ἧς Χριστῷ, Μάκαρ εὐηρέστησας, τῷ Παντοκράτορι. Δίς

Πάτερ Πατέρων Μεθόδιε, ἱερωσύνης στολὴν, ἐνδυσάμενος ἔδραμες, τὸ Μαρτύρων στάδιον, καὶ Χριστῷ προσενηνέξαι, διπλοῖς στεφάνοις, κοσμηθησόμενος. Πατριαρχῶν τε τάξεις ὀψόμενος. Ὡ τῆς ἀφράστον σου, χαριμονῆς Μακάριε, ἧς μετασχεῖν, ὄντως κατηξίωσαι, θεοειδέστατε.

Πάτερ παμμάκαρ Μεθόδιε, σὺ τῷ ποθήρει σαφῶς, Ἀαρὼν ὥσπερ δεύτερος, καθωραϊζόμενος, τῶν Ἀγίων τὰ Ἅγια, νῦν κατοπτεύεις, ἔνδον γενόμενος, καὶ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος. Ὡ τῆς ἀρόρήτου σου, ὑπὲρ νοῦν ἐλλάμψεως. Πατριαρχῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἧς περ μετέσχηκας.

Δόξα Ἦχος γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῶν Ἱερέων, ὁ πανένδοξος Μεθόδιος, πρὸς εὐωχίαν σήμερον συγκαλεῖται τὴν οἰκουμένην φαιδρῶς πάντες οὖν πιστοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν ὑπαντήσωμεν τοῦ καλοῦ

Ποιμένος, ὕμνοις γεραίροντες τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ ἄθλους· ὅπως ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, **Θεοτοκίον.**

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε.

Εἴν κλίνη κατακείμενος τῆς ἀμελείας μου, τὸν τῆς ζωῆς μου χρόνον, ῥαθύμως ἐξετέλεσα· καὶ πτοοῦμαι τῆς ἐξόδου μου τὴν ὥραν· ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἐγείρασα, σῶσόν με πρὸς μετάνοιαν Κόρη.

Εἰς τὸν **Στίχον.** Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὸ Πνεῦμά σε τὸ ἅγιον, Μεθόδιε πανένδοξε, ἀγίασαν, διὰ σοῦ ἁγιασμόν, τοῖς πίστει προσιοῦσι, παρέχει Θεοφόρε, καὶ φωτισμὸν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Φωτὶ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, ἀστράπτων ἱερώτατε, φῶς ἐτέθης, ἐν λυχνίᾳ μυστικῶς, τῆς θείας Ἐκκλησίας, λαμπρῶν ταύτην Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσ.

Τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, κηρύττων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κακωθέντας ἀγαθύνεις τοὺς λαοὺς, Σοφὲ ἀγαθοδότῳ, Προσάγων τῷ Σωτῆρι, Ἱερουργὸς ὡς Ἱερώτατος.

Δόξα καὶ νῦν. **ὁμοιον.**

Πάτερ, Υἱέ, Παράκλητε, Τριᾶς ἀπειροδύναμε, ταῖς πρεσβείαις, Μεθοδίου τοῦ σοφοῦ. καὶ τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ μόνης Θεοτόκου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης ὀλοκαυτούμενος, ἐμπρησμὸν τῆς ἀπάτης ὅλως ἀπέσβεσας, Πατριαρχῶν ἢ κορωνὶς Πάτερ Μεθόδιε, ὁμολογίας ἢ κρηπίς, ἐκδυσσωπῶ σε ἐκτενῶς, παθῶν μου τῶν ἀνιάτων, τὴν κάμινον ἀναψύξαι, θείαις ψεκάσι τῆς πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος. Χαῖρε Τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ. Χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμῃ ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνοῦντων. καὶ προσκυνοῦντων τὸν τόκον σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες· καὶ **Ἀπόλυσις:**

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α'. στάσιν τοῦ Μακάριου ἀνῆρ,

Εἰς δὲ τό. Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν **Στίχους η'.** καὶ ψάλλομεν **Στιχηρὰ Προσόμοια.**

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αληθείας ἐδραΐωμα, καὶ τῆς πίστεως ἔρεισμα, καὶ δογμάτων πρόβολον σὲ γινώσκωμεν, τῆς εὐσεβείας συνήγορον, ἀγνεύας τε σκὴνῳμα, καὶ δοχεῖον ἐκλεκτόν, εὐωδίας τοῦ Πνεύματος, καὶ παμμέγιστον, θησαυρὸν διδαγμάτων καὶ κρηπίδα, τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἱεροφάντα Μεθόδιε.

Αντοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον. τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχημάτισας· τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττῃ σου, τὰ θεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὕλικοις προσκυνοῦντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Αρετὴν πᾶσαν ἡσκησας, Ἱεράρχα Μεθόδιε, καὶ χρυσθεὶς τῷ Πνεύματι, χρίσμα ἅγιον, ἱερουργὸς ἱερώτατος, σαφῶς ἐχημάτισας, καὶ ποιμὴν ἀληθινός, καὶ τῆς πίστεως πρόμαχος· ὅθεν ἅπασα, Ἐκκλησία δοξάζει σου τὴν μνήμην, ἱερώς ἐπιτελοῦσα, καὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζουσα.

Ιερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὁμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερόνως ἀνθιστάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνειαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως ἐν μνημείῳ, καθειροχθεὶς Πάτερ θεόφρον, διετηρήθης ἀλώβητος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Φωτίου Πατριάρχου.

Αστήρ ἀνέτειλεν εὐσεβείας, ἀπὸ δυσμῶν ἡλίου τοῦ φαινομένου, ὁ μέγας ἐν Ἱεράρχεις Μεθόδιος· καὶ τὴν ἀχλὺν διαμήξας τῶν κακοδόξων, κατέπαυσεν εἰς τὴν ὄντως ἀνατολήν, τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· κἀκείσε ταῖς ἀσωμάτοις συναυλιζόμενος χορείαις, καὶ πρὸς τῷ θρόνῳ παρῶν τῆς Τριάδος, ὡς Ὁσιος, ὡς Μάρτυς, ὡς Ἱερεὺς, ὡς Πατριάρχης, πράξει καὶ θεωρίᾳ, ἡμῖν αἰτεῖται τοῖς ἐν πίστει τελούσι, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ μνήμην, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Τὶς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; Τὶς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐξοδος· τὸ Φῶς Ἰλαρόν· τὸ Προκειμενὸν τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παραομιλῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεῦσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. Καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν, καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμέ φιλοῦντας ἀγαπῶ,

οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὕρησουσιν χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν. Δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὀλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν· καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγῇ. Φῶς δικαίους διὰ παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὕρησουσιν χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιᾷσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἁγίους αὐτῆς, αὐτὴ περιέχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τριβοῖς φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαθέσθαι ἐμαυτῷ· ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν· μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσὶν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην, καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται

στροφάς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προ-
γινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων. Καὶ πᾶσι σύμβου-
λός ἐστιν ἀγαθή· ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν
κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ. καὶ ἐδεή-
θην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ πατέρων,
καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ
σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ
σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι
καὶ δικαιοσύνῃ, δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν,
καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός,
καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κα-
τοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου· ἵνα συμπαροῦσά
μοι διδάξῃ με, τὶ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί· καὶ ὁδηγήσῃ με, ἐν
γνώσει, καὶ φυλάξῃ με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν
πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας
γὰρ τίμιον. οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρη-
ται. Πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος
ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν με-
ταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠερπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν
αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φανλότη-
τος ἁμαρτοῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει
νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς·
ἄρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ
μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ
θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς
ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτάν. Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Ενθέοις πράξεσι, τὸ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ καθηράμενος, τῷ
τῆς θείας λαμπρότητος ὄρει προσέβης τὰ θεῖα μυστα-
γωγούμενος, θεοφάντορ Μεθόδιε· καὶ τὸν ἄδυτον ὑπελθὼν γνώ-

φρον, τὴν θεοτύπων ἐδέξω νομοθεσίαν· διὸ καὶ προσκυνεῖσθαι
τὴν ἱερὰν εἰκόνα προσέταξας, τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς· ᾧ καὶ
πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Λόγῳ Θεοῦ ἀνοίξας τὸ στόμα σου, τὸ τῆς σοφίας εἴλκυσας
Πνεῦμα· καὶ πλήρης χάριτος γενόμενος, τὰ θεῖα ἐβρόντη-
σας δόγματα, τρισμάκαρ Μεθόδιε· καὶ τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις
ἐπόμενος, τὴν προσκύνῃσιν ἐκέρυξας τῶν σεβασμίων Εἰκόνων.
διὸ τοῖς σοῖς ἐλλαμφθέντες διδάγμασι. τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χρι-
στοῦ, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τὰ ἐκτυπώματα σεβόμεθα, χά-
ριν δι' αὐτῶν, ἀένναον κομιζόμενοι.

Ἦχος β΄.

Πνευματικῶς συνελθόντες πανηγυρίζομεν σήμερον, ἐν τῇ
σῇ μνήμῃ πανένδοξε Μεθόδιε, οὐ κατὰ τὸ γράμμα τὸ νο-
μικόν, ἀλλὰ κατὰ τὸν νόμον τῆς χάριτος· πάντα γὰρ τὰ ἐν
αὐτῇ πνευματικὰ ἐδίδαξας· διὸ περὶ ὧς παρὰ σοῦ ἐδιδάχθημεν, ἐν
ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημοῦμέν σε·
αἰτοῦντες διὰ σοῦ, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Τὸν θρόνον τῆς ἱερωσύνης, διττῶς ἐκόσμησας, Πάτερ Μεθό-
διε, ἀρετῇ τε καὶ τάξει· τῇ μὲν, τῶν Ἀγγέλων ἐφάμιλλος
γενόμενος· τῇ δέ, τὸν Χριστὸν ἐπὶ γῆς ἐξεικονίσας· ἀλλὰ καὶ νῦν
τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, σὺν παρόρσειά παριστά-
μενος, αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ΄. (Φωτίου Πατριάρχου)

Εὐφροσύνως σήμερον, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στολιζέται, ἀγαλ-
λομένη καὶ κράζουσα. Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, ὑπὲρ
πᾶσαν πόλιν· ἰδοὺ γὰρ τῶν Ἀρχιερέων τὸ μέγα κειμήλιον, ὁ
ἐνδοξος Μεθόδιος, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε
οὖν φιλέοργοι, τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, χοροστάτησαντες

ἅμα περὶ τὴν θείαν λάρνακα, ἱαμάτων πλημύραν λαβόντες παρ' αὐτῆς, ἱκετεύσωμεν αἰτήσασθαι Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ ῥυσθῆναι τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ πάσης αἰρέσεως.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι τῶν ὕμνων· κροτήσωμεν ἐν ᾠσμασι, καὶ τερόμενοι μελωδήσωμεν, τῇ χαρμῳδῇ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς. Βασιλεῖς Ἀρχιερεῖσι συνέλθετε, καὶ τὴν θαυμαστὴν καὶ θείαν Ἱεραρχῶν κορωνίδα εὐφημήσατε· οἱ ἐν κόσμῳ τὸν ὁδηγόν· οἱ ἐν ἐρήμοις, τὸν ὄλβον· οἱ Ἀρχιερεῖς, τὴν κρηπίδα· τὸν χρίοντα οἱ Βασιλεῖς· τὸν διδάσκαλον οἱ ἐν εὐσεβείᾳ· οἱ χειμαζόμενοι, τὸν λιμένα· οἱ ἐν πάθεσι, τὴν θεραπείαν· οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ ὀνησιμώτατον, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες ἐκβοήσωμεν· Πανάγιε Τρισμάκαρ Μεθόδιε, τοὺς τελούσας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, ἐκ πάσης ἀνάγκης ῥύσαι ταῖς πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξαζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρόρητον, τὴν ἀρόραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Πατριαρχῶν καλλονή. Ἀρχιερέων Ἱερέων εὐπρέπεια, ἡ στάθμη τῶν Μοναζόντων, βασιλευόντων Πατὴρ, τὸ τῶν ὀρθοδόξων θεῖον στήριγμα· ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, ἡ κιθάρα τοῦ πνεύματος, Ποιμὴν ὁ μέγας, Ἐκκλησίας ἀμάρνγμα, Κηρυξ ἐν-θεος, τῶν δογμάτων τῆς χάριτος. Ἀνθρώπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε Ἀγγελε, εἰκονομάχων ἡ πτώσις, ὦ Θεοφάντορ Μεθόδιε, Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Χαίροις τῆς οἰκουμένης φωστήρ, τῆς Ἐκκλησίας τὸ περίβλεπτον καύχημα, τὸ κλέος Πατριαρχίας, ὀρθοδοξίας κρηπὶς, τῶν Εἰκονομάχων ἡ κατάργησις· ὁ γνώμων τῆς πίστεως, ὁμολογίας προτύπως, πέλυξ ὁ τέμνων τὰς ἐνστάσεις αἰρέσεων, νόμος

ἐμπρακτος, τῶν δογμάτων τοῦ Πνεύματος· πρέσβυς ὁ ἐτοιμώτατος, πρὸς Κύριον πάντοτε, Μεθόδιε θεομάκαρ, τοῖς σοὶ ἐν πίστει προστρέχουσι. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς Κύριε ἐνδύσονται.

Δεῦτε τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, νῦν Μεθοδίου τελουμένην πανήγυριν, ὀρῶντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ, καὶ πανευφροσύνῳ ἐορτάσωμεν αὐτὸς γὰρ κατέβαλε, τὸ ἀγέρωχον φρόνημα, εἰκονομάχων, τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος. Ὁθεν κατ' αὐτῶν νίκης ἤρατο τρόπαιον. Τοῦτον γοῦν εὐφημήσωμεν· εὐφήμοις ἐν ᾠσμασι, τῶν Ὀρθοδόξων τὸ κλέος, τῆς οἰκουμένης τὸ στήριγμα, Χριστὸν δυσωποῦντα, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Μεγίστην σοφίαν κτησάμενος, Πανένδοξε Πάτερ Θεῖε Μεθόδιε, μεγίσταις ἀξίαις ἐν βασιλείαις διέπρεψας· ἀλλὰ ταῦτα ἡμεψας, πρὸς τὴν ἀγήρω δόξαν, δι' ἀγγελικῆς πολιτείας· ἐντεῦθεν ἀναγόμενος ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, μέγιστος ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀναδέδειξαι, ὑφ' οὐπερ δοξαζόμενος, ἀπὸ δόξης τῆς ἐνταῦθα ὁμολογίας, εἰς τὴν δόξαν τῆς ἐν οὐρανοῖς, τρισαγίου δοξολογίας μετήχθης, ὥς ἀριστεὺς τρισμέγιστος, φωτίζων τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σύ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἱεράρχου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης ὀλοκαυτούμενος, ἐμπροσθὸν τῆς ἀπάτης ὅλον ἀπέσβεσας, Πατριαρχῶν ἡ κορωνὶς Πάτερ Μεθόδιε, ὁμολογίας ἡ κρηπὶς, ἐκδυσωπῶ σε ἐκτενῶς, παθῶν μου τῶν ἀνιάτων, τὴν κάμινον ἀναψύξαι, θείαις ψεκάσι τῆς πρεσβείας σου.

Τὸ, Θεοτόκε Παρθένε. Ἡ εὐλόγησις τῶν Ἀγίων. Καὶ Ἀνάγνωσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Μεθόδιε σοφέ, παρεστὼς τῇ Τριάδι, ἰκέτευε λαβεῖν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου· χάριν ἔλεος, καὶ ἰλασμόν τῶν πταισμάτων· ὅπως στόματι δοξάζωμεν καὶ καρδίᾳ, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἔλευ· θέρωσον, κατηγοροῦντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως.

Μετά την β'. Στιχολογίαν Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Κατὰ παθῶν βασιλεύσας τῶν τῆς σαρκός. Ἱεράρχης ἐχρίσθης θεοπρεπῶς· καὶ τὴν βασιλεύουσαν, ὀρθοδόξως ἐποίμανας, ἀπελάσας θήρας, αἱρέσεων Ὅσιε, τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τρανώσας προσκύνησιν· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἀξίως κεκλήρωσαι, Ἱεράρχα Μεθόδιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου τὸν ποταμόν, ἐννοοῦσα ψυχὴ μου τὸν φοβερόν, φρίξον καὶ συστάληθι, τῆς κακίας ἀπόστηθι, καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ πένθει, πικρῶς ὀλολύζουσα, ἐν συντριβῇ καρδίας, μετὰ ταπεινώσεως, πρόσδραμε πρὸ τέλους, τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ταύτης δεήθῃ, ἐξ αὐτοῦ σε λυτρώσασθαι, Θεοτόκε κραυγάζουσα· Πρόσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Μετά τὸν Πολυέλεον Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον

Εὐσεβείας δόγμασι τὴν Ἐκκλησίαν, καταυγάσας ἤλασας, τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλὺν, ἱεροφάντα Μεθόδιε, πᾶσι κηρύττων, Χριστὸν εἰκονίζεσθαι.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Ωσπερ μέγας ἥλιος, ταῖς τῶν δογμάτων καὶ θαυμάτων λάμψεσι, φωταγωγεῖς διὰ παντός, τῆς οἰκουμένης τὸ πλήρωμα, οὐρανομύστα, παμμάκαρ Μεθόδιε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοιον

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομῆτορ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σέ, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας· Πᾶσι παράσχου Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου

Προεξιμενον Ἦχος δ'.

Τὸ στόμα σου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλάγ. β'.

Ασπὴρ ἀνέτειλεν εὐσεβείας, ἀπὸ δυσμῶν ἡλίου τοῦ φαινομένου, ὁ μέγας ἐν Ἱεράρχαις Μεθόδιος· καὶ τὴν ἀχλὺν διατμήξας τῶν κακοδόξων, κατέπαυσεν εἰς τὴν ὄντως ἀνατολήν, τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· κἀκείσε ταῖς ἀσωμάτοις συναυλιζόμενος χορείαις, καὶ πρὸς τῷ θρόνῳ παρεστὼς τῆς Τριάδος, ὡς Ὅσιος, ὡς Μάρτυρος, ὡς Ἱερέως, ὡς Πατριάρχης, πράξει καὶ θεωρίᾳ, ἡμῖν αἰτεῖται τοῖς ἐν πίστει τελοῦσι, τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην, τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Οἱ κανόνες. Ὁ μὲν τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς στ'. οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου, εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρημός.

» **Δ**εῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαόν, ὃν ἀνῆκε, δουλείας » Αἰγυπτίων ὅτι δεδόξασται.

30 **Σ**ὲ τοῦ Θεοῦ, τὸ καθαρώτατον σκῆνωμα, καθικετεύω Ἀχραντε, τὴν σπιλωθεῖσάν μου, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν, ὅπως δοξάξω σε.

30 **Μ**ετὰ Θεόν, σὲ βοηθὸν ἀκαταίσχυντον, καὶ προστασίαν ἁμαχον καὶ ἀντιλήπτορα, καὶ φρουρὸν καὶ μεσίτην Παρθένε κεκτημένος κράζω σοι ὁ σῶσόν με.

34 **Ε**πὶ τὴν σὴν, νῦν καταφεύγω χρηστότητα, Παρθενότητορ Ἀχραντε, ῥῦσαι τὸν δοῦλόν σου, ψυχικῶν νοσημάτων, παθῶν τε ψυχοφθόρων, καὶ αἰωνίου πυρός.

34 **Η**τῶν Πιστῶν, καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀρχιερεῖα Θεοῖο, Μεθόδιον ἡμασι μέλω.

Ῥδὴ α'. Ἦχος καὶ Εἰρημός ὁ αὐτός.

Απαγωγῆς, καὶ προνομῆς καὶ δουλείας με, τῆς ἁμαρτίας λύτρωσαι, καὶ πρὸς μετάνοιαν, ποδηγήσας Οἰκτίρμον, προνόμεισον ἄξιως ἐν τῇ ἀγάπῃ σου.

Ρεῖθρον ζωῆς, ἔχων Σοφὴ τὴν καρδίαν σου, τῇ Ἐκκλησίᾳ γέγονας ὡς ποταμὸς Θεοῦ, πληρωθεὶς διδαγμάτων, καὶ ταύτης καταρδεύσας Πάτερ τὸ πρόσωπον.

Χαλιναγωγῶν, σὺ τῶν παθῶν τὰ σκιότηματα, τῆς ἐγκρατείας ἔρωτι μετεστοιχείωσας, τῆς σαρκὸς τὸ ὑλῶδες, πρὸς τὴν τῆς ἀπαθείας Πάτερ ἀκρῶρεϊαν.

Θεοτοκίον

Ιδού φησὶν, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε Ἀγνή, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον ἐν τῇ νυδίῃ σου, συλλαβοῦσα ἀσπόρως, καὶ τέτοκας καὶ σῶξῃ μετὰ τὸν τόκον Ἀγνή.

Ἄτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, φέρων ἀκροστιχίδα τὴν δε;

Μεθόδιφ Φώτιος ὕμνον προσφέρω.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Μαρμαρυγὰς ἀπαστράπτων τῶν ἀρετῶν, ὡς νυμφίος πρόεισιν, ἐκ παστάδος τῆς σαρκὸς, εἰς νυμφῶνα ἅγιον φωτός, ὁ γενναῖος ἀθλητὴς Χριστοῦ Μεθόδιος.

Εν διεξόδοις ὑδάτων πνευματικῶν, φυτευθεὶς ἐβλάστησας, τῶν δογμάτων τὸ στερόδον, εὐανθοῦν τοῖς πέραςι τερπνόν, εὐσεβείας γλυκασμὸν σοφῆ Μεθόδιε.

Θυσιαστήριον θεῖον τὴν σεαυτοῦ, ψυχὴν ἐργασάμενος, Πάτερ θύματα δεκτά, ἀρετὰς προσέφερες Χριστῷ, τῶν μολώπων τῷ πυρὶ ὀλοκαυτούμενος.

Θεοτοκίον

Μὴ μοῦ τὸν θρηνον ἀπόσῃ ἢ τὴν πηγὴν, τοῦ ἐλέους τέξασα, ἀλλ' εὐσπλάγχχνως ἀγαθὴ, σὺ ἰλέψ ὁμματι ψυχῆς, Θεοτόκε τῆς ἐμῆς πάθη θεράπευσον.

Καταβασία. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρημός.

» **Σ**τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν » τῶν ὑμνούντων σε.

Ελέησον Ἀγνή τὸν παροργίσαντα, τὸν μόνον φιλάνθρωπον καὶ Υἱόν σου καὶ τῇ στάσει τῶν δικαίων με, συναρίθμησον μόνῃ Ἀειπάρθενε.

Ο ἴλην μου τὴν ζωὴν διακυβέρνησον, Παρθένε ἐλπίς μου καὶ προστασία, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, λυτρουμένη δεινῶν με Θεονύμφευτε.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, παθὼν μου ἀπέλασον τὸ δυσῶδες καὶ στερέωσον κλονούμενον, προσβολαῖς τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Ρημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον, Παρθένε δεινῶς ἐκταραττομένης, ἦν εἰρήνευσον Πανύμνητε, αἰεὶ ταύτην κινδύνων διασώζουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰμὺς ὁ αὐτός.

Θερμότητι φρενῶν καὶ ζήλῳ πίστεως, πατέρων σὺ γέγονας κορυφαῖος· αἰρετιζόντων δὲ τὴν ἔντασιν, ὡς ὑπάρχουσας Ἄδου πύλην ἔθραυσας.

Ο βίος ἱερὸς ὁ λόγος ἔνθεος, ἡ πράξις τῷ λόγῳ δεδοξαμένη, ἀναβάσεις ἐν καρδίᾳ σου, ἀληθοῦς θεωρίας ἐδησαύρισεν.

Θεοτοκίον

Ο ξένος τοκετὸς ἡ ξένη πρόοδος, ἐν μήτρᾳ ξενίζεται τῆς Παρθένου, καὶ τὴν φύσιν ὀλισθήσασαν, εἰς φθορὰν ἐξ ἀπάτης ἀνεστήσατο.

Ἄλλος. Οὐ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ.

Ο λόγος ἀφθονος Σοφείας, ἀπληστος δὲ ὁ βίος, ὁ ἰδρώς δὲ τρισμακάρο, τῶν ἀγώνων σου σεπτὸν, Ἀρχιερέα Θεοῦ, ἔχρισέ σε, κόσμον ἀγιάζοντα.

Δογμάτων ἔβλυσε πηγὰς ἡ πολύφθογος γλῶσσα, εὐφροσύνης πληροῦσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ ἀσεβούντων τὴν ὁφρὸν βυθίζουσα.

Ι δοὺ τὰ τέκνα σου πολλά, τάφον περικυκλοῦντα, ὥσπερ ἄνθη ποικίλα, τὰ διδάγματα τὰ σά, ὁσφραίνονται μυστικῇ, εὐωδίαν Πάτερ ἀποστάζοντα.

Θεοτοκίον

Δακρύων δός μοι δαψιλῶς, προχοὴν Θεοτόκε, καὶ ἀξιώσον βρέχειν ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί, τὴν κλίνην μου καὶ στρωμνήν· ὅπως τύχω διὰ σοῦ ἀφέσεως.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χοροὶ Πατριαρχῶν, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς Ἱεράρχα τιμῶσι· προσθήκην γὰρ ἐδέξαντο, τὴν ψυχὴν σου τὴν ἔνδοξον· ὅθεν σήμερον, σοῦ τὴν πανέορτον μνήμην, ἐορτάζοντες, τὸν σὸν Δεσπότην ὑμνοῦμεν, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁμοίαν.

Εγγίζει ὁ Κριτὴς ἐπὶ θύραις τὸ τέλος· γρηγόρησον ψυχὴ, καὶ ἐκ βάθους καρδίας, στενάξασα βόησον, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἐλευθέρωσον τῶν φοβερῶν με βασάνων, καὶ ἐν τόπῳ με, τῆς ἀναπαύσεως τάξον, Πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁδὴ δ'. Ὁ Εἰμὺς

Χμῶν σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέστην, ἕως ἐμοῦ ἦκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανηθέντα· διὸ τὴν πολλὴν σου συγκατάβασιν, τὴν εἰς ἐμὲ δοξάζω Πολυέλεε.

Σαρκοῦται ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, ἀνθρώποις ἐνοῦται θέλων ὁ Κύριος, Ἄχραντε, καὶ δέχεται μετανοοῦντας, τοὺς πρὶν ὑπαχθέντας ἁμαρτήμασι, ταῖς σαῖς λιταῖς αἰεὶ κατακαμπτόμενος.

Ιάσω, τὸ τῆς Εὐᾶς σύντριμμα, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας, τοὺς πτώματι καταρράγέντας, ἡμᾶς ἀνωρθῶσαι τὸν δυνάμενον, Θεογεννήτορ μόνῃ ἀειπάρθενε.

Παρθένε Παναγία Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, ἐν κλίνῃ με κείμενον, καὶ πάντοθεν ἡπορημένον, φωτὶ τῆς πρεσβείας σου καταύγασον, τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου τὴν σκοτόμαιναν.

Σειρᾶς μου τῶν παθῶν διάλυσον, καὶ τοὺς βρόχους τῶν ἐγκλημάτων, διάρρήξον Δέσποινα, τῶν πρεσβειῶν σου τῇ μαχαίρᾳ. Χριστὸν ἡ τεκοῦσα τὸν τὴν λύτρωσιν. τοῖς ἐν δεσμοῖς τοῦ Ἄδου παρεχόμενον.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰρηὸς ὁ αὐτός.

Ιδρῶσι. τοὺς ἀγῶνας ἐσπειρας, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς μετανοίας, καὶ θερίσας ἄσταχυν Μεθόδιε, τῆς ἀπαθείας ἐν γῇ τῶν πρᾶ-
έων κατεσκήνωσας, καὶ σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις ἐορτάζεις ἁεὶ.

Ορθρίσας, προσευχαῖς συνέλαβες, θεῖον φόβον ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ τέτοκας Πνεύματι τῇ ποιμνῇ σου, δογμάτων ὄρους. δι' ὧν τὰς αἰρέσεις ἀποφράττουσα, εἰς τὴν γῆν ὀρθοδοξίας ἐμπλάτνεται.

Ανάψας. τὴν σαυτοῦ προαίρεσιν. τῷ ἐλέφ τῆς εὐποιίας, ἀνύ-
στακτος γέγονας. τοῖς πένησι λαμπὰς Παμμάκαρ διὰ τοῦ
νυμφώνος σοι τὴν εἰσοδόν. Χριστὸς σὺν ταῖς παρθένοις προε-
ξένησεν.

Ασπόμενος. χωρηθεὶς Πανάμωμε, Θεὸς Λόγος ἐν τῇ γαστρὶ σου, προέρχεται σύμμορφος, ἀτρέπτως τοῦ βροτείου γένους. διὰ καὶ τῆς πλάσεως ἀνάπλασιν, δι' οἶκτον θειοτέραν προεξέ-
νησεν.

Ἄλλος. Χριστὸς μου δύναμις.

Οραῖον μώλωπι, παιδρὸν τοῖς δόγμασιν, ἐξαστράπτοντα
θεαίαις τῶν ἀρετῶν, λαμπηδόσι βλέπουσα, νυμφαγωγὸν σε
ἡ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἐξελέξατο.

Φωτὸς πεπλήρωται, ἡ σὴ τρισμάκαρ ψυχὴ, ἀκηράτου καὶ
κόσμου ταῖς ἀρεταῖς, λύχνος ἐχορημάτισε, τὰ διαβήματα ἡμῶν,
εἰς ὁδὸν εὐθείαν ἄγουσα.

Ος κλῆμα εὐφορον, καρπὸν ἐβλάστησας, τὸν τῆς γνώσεως
βότρυ, ἐξ οὗ φαγόν, τῶν αἰρετιζόντων ὁ χορὸς, τὰς μύλας
θλάττεται. Σοφέ, τῶν πιστῶν δὲ ἀγιάζεται.

Θεοτοκίον.

Ροήν μοι δώρησαι, δακρύων Δέσποινα, ὅπως πλύνω τὸν
ῥύπον τὸν τῆς ψυχῆς, καὶ εὖρω ὁ ἄθλιος, ὅπερ ἀπώλεσα
κάλλος, συμβουλία τῇ τοῦ ὄφρεως.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὁδὴ ε'. Ὁ Εἰρηός.

Ο τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴς Κύριε, ἐν
τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων ὁδήγησον ἡμᾶς ἐκτός σου
γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκουμεν.

Υπὸ τὴν σκέπην τὴν σὴν, καὶ προστασίαν οἱ πιστοὶ Πάνα-
γνε, διὰ παντὸς προσφεύγοντες πίστει, λυτρούμεθα πάσης,
διὰ σοῦ Παρθένε δεινῆς περιστάσεως.

Νενεκρωμένον με, τῆς ἁμαρτίας τῷ ἰφ Πάναγνε, ἡ τὴν ζωὴν
τὴν ὄντως ἀγῆρω, τεκοῦσα ἐπὶ γῆς, ἀνάστησον μόνῃ ἐλπίς
τῶν ὑμνούντων σε.

Ως συλλαβοῦσα Θεόν, δικαιοσύνης τὸν παιδρὸν Ἥλιον, τὴν
ἐν νυκτὶ τοῦ βίου ψυχὴν μου, καθεύδουσαν τῆς σῆς πρε-
σβείας τῇ αἴγλῃ καταύγασον Δέσποινα.

Μαρία Πάναγνε ἡ τῆς σοφίας τὴν πηγὴν βλύσασα, Μήτηρ
Χριστοῦ τῆς αὐτοσοφίας, σοφισὸν με ἐκκλίνειν, τὰ τοῦ
σοφιστοῦ τῆς κακίας σοφίσματα.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰρηὸς ὁ αὐτός.

Ράβδω τῇ τῆς πίστεως, τὰ τῶν αἰρέσεων σοβεῖς θήρατα, καὶ
τῷ δεσμῷ συζεύξας τὴν ποιμνὴν, τῆς θείας ἀγάπης, ἐλπίδι
καὶ πίστει φυλάττεις ἀκλόνητον.

Αποσεισάμενος, τῇ ἐγκρατεῖᾳ τὴν τρυφὴν ἔθρεψας, σοῦ τὴν
ψυχὴν ὀψώνιον ἔχων, συντόνους προσευχάς, μελέτην τε
θείαν, ὑψοῦσαν ταπεινῶσιν.

Σὺ τὸν χιτῶνα Σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας πρακτικῶς ὕφανας, ἐν ᾧ Χριστοῦ σεπτὸν χαρακτήρα, στηλώσας τῇ πίστει, τῆς ὀρθοδοξίας ἐτρένωσας δόγματα.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν Ἀγνή, καὶ τῆς ἐλπίδος ἀσφαλῆ ἄγκυραν, καὶ συνοχήν καὶ σκέπην καὶ τείχος, κεκτήμεθα πάντες, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγουσαν γέφυραν.

Ἄλλος. Τῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Τῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὴν ἀμυρωθεῖσάν μου ψυχὴν, τοῖς ζοφεροῖς ἀμαρτήμασι, ταῖς σεπταῖς πρεσβείαις τοῦ Ἱεράρχου σου, καταύγασον καὶ σῶσον ὡς Παντοδύναμος.

Ιδὸν πανήγυρις τηλαυγῆς, τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ Θεοῦ, ἡ μνήμη σήμερον πρόκειται· δεῦτε μετὰ πόθου πάντες ἀρυσασθε, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, ὕμνους προσάγοντες.

Ο τάφος ἦνοιξεν οὐρανοῦς, ὃν τοῦ Ἰησοῦ ὑπεραθλῶν, ἠνεγκας χαίρων Μεθόδιε· τὰ ἐν τοῖς ὠραίοις ποσὶ δὲ σίδηρα, τὰς πύλας παραδείσου σοὶ προηντρέπισαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου Ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Καταβασίμ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδή ε'. Ὁ Εἰρμός.

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Επὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, τὰς τῆς σωτηρίας μου Κόρη πανύμνητε· σὺ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, τὴν ψυχὴν μου χωροῦσαν εἰς θάνατον.

Τὴν πολλὴν μου γινώσκεις ἀσθένειαν, καὶ τὴν ὀαθυμίαν ἐπίστασαι Δέσποινα· ὡς οἶδας αὐτὴ σῶσόν με, καὶ ὡς θέλεις γεέννης με λύτρωσαι.

Ο τὸ πᾶν οὐσιώσας βουλήματι, Λόγος συναΐδιος καὶ ὁμοούσιος, Πατρὶ καὶ θεῷ Πνεύματι, ἐκ Παρθένου φορεῖ τὴν οὐσίαν μου.

Εν πελάγει τοῦ βίου νηχόμενον, ζάλη καὶ παθῶν τοικυμῖαι δονοῦσί με· παῦσον τὸν σάλον Ἀχραντε, καὶ τὸν ἄστατον προὔνον τάραχον.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ερεῖον καὶ θύτης γενόμενος, ἔσπειςας σαυτὸν τῷ Θεῷ διὰ πίστεως, καὶ συντηρεῖς ἐν ᾗπασι, τῆς λατρείας αὐτῷ τὴν τελείωσιν.

Νῦν εἰς αὐλὸν δόξαν ἀπάρας ἐκ γῆς, τὴν ὑλομανοῦσαν τοῖς πάθεσιν Ὅσιε, τῇ ἐμμελεῖ καθάρσει σου, τῆς πρεσβείας ψυχὴν μου θεράπευσον.

Αποξέσας τὸν ὄγκον τοῦ γραμματος, τῇ τῶν νοημάτων σου θεῖᾳ λαμπρότητι, τῆς Ἐκκλησίας γέγονας, ὀξυγράφος Μεθόδιε κάλαμος.

Θεοτοκίον.

Απορία καλύπτει τὸν τόκον σου· ξένως γὰρ Παρθένε θηλάξεις τὸν ἄποσον, καὶ γαλουχεῖς τὸν αὐλὸν, καὶ ἀγκάλαις συνέχεις τὸν κτίσαντα.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίας καὶ χάριτος, ἐξεχύθη γλυκασμός, ἐν τοῖς σοῖς Μάκαρ χεῖλεσι, καὶ ὡς μέλι κηρίου οἱ εὐπρεπεῖς, προέρχονται λόγοι σου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἱλαρύνοντες.

Υπήνεγκας κίνδυνον, ὡς ἀνάπαυσιν Σοφέ· ὡς δὲ τερπνὸν παράδεισον, ἐξορίας ὑπέστης· ὡς δὲ φαιδρὸν, παλάτιον ὥκησας, τὸν ἐπώδυνον τάφον Ἱεράρχα σοφέ.

Μορφώσας τὴν πάνσεπτον. Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τοῖς τῶν δογμάτων χρώμασιν, ἐξαστράπτουσαν κάλλει ὡς ἀληθῶς, ἀκίρατον ἐδειξας, τὴν ἀρχαίαν Εἰκόνων ἀναστήλωσιν.

Νοδὸς καθαρότητι, εἰς τὰ βάθη τῆς Γραφῆς, ἐγκύψας Πάτερ ἐλκυσας, μαργαρίτην πολύτιμον τὸν Χριστόν. δι' οὗ κατεπλούτισας, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τὴν εὐσέβειαν.

Θεοτόκιον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καί.

Κοντάκιον ἥχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ὡς ὑπερμάχῳ καὶ ἐνθέρμῳ ἀντιλήπτορι. ἐκτυπωμάτων τῶν σεπτῶν εὐχαριστήριον, ἀναγράφομεν τὸν ὕμνον σοι θεοῦ ὄνημον· ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίας ἡμᾶς λύτρωσαι αἰρέσεως, ἵνα κράζωμεν: Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Ὁ οἶκος.

Μέγιστος ἀντιλήπτορ οὐρανόθεν ἐπέμφθης, πᾶσι τοῖς εὐσεβέσι Θεόφρον, ὑπὲρ τῶν πανσέπτων Εἰκόνων ὅθεν Ἀσωμάτων ταῖς φωναῖς σήμερον τιμῶμέν σε, καὶ μέλποντες κραυγάζομεν πρὸς σὲ τοιαῦτα.

Χαίροις Πατρός, οὐρανοῦ τέκνον,

Χαίροις μητρός, εὐσεβείας κλάδος.

Χαίροις τῆς πατρίδος, ἱεράρχης ἐνθεος,

Χαίροις οἰκουμένης, φωστὴρ ὁ πολύφωτος.

Χαίροις, ὅτι ἐκ νεότητος ἠκολούθησας Χριστῷ,

Χαίροις, ὅτι λύκον ἤσχυνας, καὶ τὸν σκύμνον τὸν αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν ὀρθοδόξων, πρόξενος σωτηρίας,

Χαίροις εἰκονομάχων. ἀντίπαλος ὁ μέγας.

Χαίροις πολλούς, τῆς πλάνης ὀυσάμενος,

Χαίροις σεπτῶν Εἰκόνων, ὁ πρόμαχος.

Χαίροις πατὴρ βασιλέων ἐνθέων,

Χαίροις λαοῦ, τοῦ πιστοῦ ἀντιλήπτορ.

Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Τῇ ιδ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι.

Ὁ Μεθόδιος λύχνος ὢν Ἐκκλησίας.

Μεθεὶς ὁδεύει τὰ κάτω πρὸς τὸν Πόλον.

Τῇ δεκάτῃ Μεθόδιος ἀπῆρε γένε τετράτῃ τε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου.

Στίχοι.

Ἡλίαν ἵπποι· τὸν δὲ διπλοῦν Ἡλίαν,

Εἰς οὐρανούς ἀνῆγον ὡς ἵπποι Νόες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυρίλλου, Ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς Κορητῶν νήσου.

Στίχοι.

Εἰ καὶ γέρον Κυρίλλος ἦν ὁ Γορτύνης,

Ἡ βῶσαν εἶχε πρὸς ξίφος τὴν καρδίαν.

Η ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τοῦ Ἁγίου σου Ὁμολογητοῦ καὶ Ἱεράρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἐξονομασθέντων Ἁγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὁδὴ ζ' Ὁ Εἰσμός.

Εἰκόνας χρυσοῦς ἐν πεδίῳ Λαερτιάδης λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεοτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον: Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰς σὲ τὴν ἐμὴν, ἀνεθέμην ἐκ ψυχῆς, ἐλπίδα πᾶσαν· καὶ ἀτενίζω προσδεχόμενος, τὴν θείαν ὄντως παράκλησιν· πρόφθασον ἀγνὴ Θεοτόκε, καὶ χαρίτωσον τρίβον μοι, ὑποδείκνυσά μοι πρὸς Θεὸν διαβιβάζουσαν.

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε ἀγνὴ εὐλογημένη· καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτανόντων ἢ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσωτον σῶσον, καὶ αἰωνίου κολάσεως, ἐξάρπασον ὡς συμπαθὴς ἵνα δοξάζω σε.

Λίμην ἀσφαλῆς, προστασία φοβερά καὶ τεῖχος ἀρόηκτον, τοῖς ἐν ἀνάγκαις κινδυνεύουσι χειμαζομένοις ἐν θλίψεσι, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου πρεσβεΐαις. Θεοτόκε ὑπάρχουσα, ἐκ πολυτρόπων πειρασμῶν σῶζε τοὺς δούλους σου.

Ρημάτων ἐμῶν, εἰσφορὰν τὴν πενιχρὰν προσδεξαμένη, ὡς προσφορὰν τελείαν ἁμωμον, ὥσπερ θυμίαμα εὖοσμον, ἀρωματοσύνθετον μύρον, συμφορᾶς πάσης ῥυσαί με, περιφορᾶς τε τῶν παθῶν Θεογεννήτρια.

Σοφίας κρατὴρ, ἀνεδείχτης ἀρεταῖς Σοφὲ πληρούμενος, καὶ συγκαλέσας τῷ κηρύγματι, τῆς ὑψηλῆς πολιτείας σου, ἴθυνε τὴν ποίμνην θεόφρον, καὶ σὺν αὐτῇ Πάτερ ἐκραζες. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονὰς τὰς ἐκεῖ, καὶ τὰς λήξεις ἐν τιμῇ Πάτερ προέφθασας, καὶ συναγάλλῃ τῷ Κυρίῳ σου, καὶ συνευφραίνῃ καὶ γέγηθας· ὅθεν σε τιμῶμεν παμμάκαρ, τῷ δοξάζοντι κράζοντες. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ανδρεία φρενῶν, ἐξωσμένος τὴν ὁσφὺν Πάτερ Μεθόδιε, καὶ διὰ βίου στολισάμενος, τὴν ἀμπεχόνην τῆς πίστεως, ἐν τῇ εὐωχίᾳ τῆς ἄνω, βασιλείας εἰσέδραμες, Εὐλογητὸς εἰ ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Απάτωρ ἐκ σοῦ, ὁ ἀμήτωρ ἐκ Πατρὸς Ἀγνή προέρχεται καὶ τῆς ἀγνείας σου τὰ σήμαντρα, διατηρήσας ἀλώβητα, ἔδειξεν ἀλόχευτον τόκον, καὶ παρθενίαν ἀμόλυντον· καινοτομοῦνται γὰρ ἐν σοί, νόμοι τῆς φύσεως.

*Ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ο ξυγράφου μὲν ἡ γλῶσσά σου θεόσοφε, κάλαμος ἐξημέτισεν· ὁ δὲ νοῦς ὁ σός, νοημάτων θείων θησαυρός, εἰς ὃν περ ἐμβάπτουσα Χριστοῦ, τὸν χαρακτήρα ἐμφανῶς ἐστηλογράφησεν.

Νοητὸν ἡμῖν παράδεισον ἀνέδειξε, Κύριος τὸ σὸν στόμα Σοφὲ, προβαλλόμενον τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως αἰεὶ, ἐξ οὗπερ γεγυμμένοι πιστῶς, αἰρετιζόντων τὸν ἰδὸν ἀποκρουόμεθα.

Περίβλησαι χρηστότητος εὐπρέπειαν, Μάκαρ ἀποδυσάμενος, ἣν ἐξύφανε συμβουλή τοῦ ὄψεως στολήν, γυμνῶ δὲ προσώπῳ καθορᾶς, νῦν κατὰ Παῦλον ἐμφανῶς Θεοῦ τὸ πρόσωπον.

Τριαδικόν.

Τὴν βασιλίδαν καὶ πάντων κυριεύουσαν φύσιν τὴν τρισυπόστατον, ἀγαθότητος καὶ ἀπείρου πέλαγος φωτός, ὑμνοῦντες βοήσωμεν πιστῶς. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ ἡ' Ὁ Εἰσμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα
» Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς
» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ο* Καθαρώτατος Ναός, τοῦ Σωτήρός μου Χριστοῦ καὶ βασιλέως· ὁ περιδοξος θρόνος, ὁ ὑψηλὸς Οὐρανός· ὁ ὄντως ἄσυλος Παράδεισος, ἀνοιξόν μοι πύλας Δέσποινα Παραδείσου.

Σὲ παραστάτιν δεξιάν, καὶ προστάτιν κραταιὰν εὐροίμι Κόρη, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου ἐν τῷ ἐκλείπειν πικρῶς, Παρθένε ἐξ' ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου· σχολιάς γὰρ τρίβους, ὥδενσα καὶ τραχείας.

32 **Ν**ενεκρωμένον νοητῶς, ἐξ ἀμέτρων μου κακῶν ἀνάστησόν με, Θεονύμφευτε Κόρη, καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ, ἐκ πάσης ἀπάτης με λύτρωσαι, τῆς τοῦ ψυχοφθόρου ἐχθροῦ καὶ παλαμναίου.

Τῆς ἐκφοβούσης με ὀργῆς, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Ἀγνῆ με ῥῦσαι, καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης ὡς παντοδύναμος, πρόσφθασον ἐτοιμῇ βοήθειᾳ· καὶ τῶν εὐωνύμων ἐρίφων λύτρωσαί με.

Τοῦ Ἀγίου, ὁ αὐτός.

Σὺ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ὡς κατάκαρπος Σοφὲ δειχθεὶς ἐλαία, εὐποισίας ἐλαίῳ καὶ ἐγκρατείας τρυφῇ, πενήτων καρδίας ἐλίπανας, καὶ παιδρὰν ἀνήψας τῇ σῇ ψυχῇ λαμπάδα.

Ι* εραρχίας τὴν στολὴν, τῷ τῶν ἔργων σου φωτὶ λαμπρύνας ὥφθης, σωφροσύνης κλειδοῦχος, τῆς ἐγκρατείας τρυφῇ, τῆς ὄντως προσευχῆς διδάσκαλος, καὶ τῆς μετανοίας ὁδὸς καὶ νόμος βίου.

Μεταμελείας ὁ καιρὸς, μετανοίας τὸν καρπὸν προβάλλεται σοι, καὶ συκῆς τῆς ἀκάρπου, τὴν ἐκτομὴν ἀπειλεῖ· ψυχὴ μου τὴν ἄρὰν πτοήθητι, θρέψον δὲ Χριστὸν ἀρετῶν τῇ εὐκαρπία.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐπιλάβῃ τῆς φωνῆς, προστασία φοβερά τῶν ἱκετῶν σου, ἀλλ' ἐκ πάσης ὀδύνης, ταῖς μεσιταῖς ταῖς σαῖς, καὶ πάσης ἀπειλῆς ἐξάρπασον· κάμπτει γὰρ ἡ σὴ μητρικὴ Θεὸν πρεσβεία.

* Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ρ* υπτικήν λαμπηδόνα παθὼν κτησάμενος, δι' ἀσκήσεως Πάτερ ἤστραψας κόσμῳ παντί, τύπους ἠψευδεῖς, ἀρετῶν διαγγέλλοντας, τὸν τοῦ Παραδείσου ἀένναον χειμάρρουν.

Ο* τῶν ἀθλῶν σου βότρυς ἤδη ἐξήνθησε, καὶ καρποὺς τῶν χειλέων νῦν σοι προβάλλεται· δίδου καὶ ἡμῖν, μετασχεῖν τῆς γλυκύτητος, ἧς περ σὺ μετέσχες, εὐχαῖς σου τοῖς σοῖς τέκνοις.

Στρατια οὐρανίων νῦν ἐπαγállονται, δεδεγμένοι προσθήκην τὴν σὴν Παμμάκαρ ψυχὴν, δόξῃ καὶ τιμῇ, στεφομένην Θεοῦ δεξιᾷ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Μίαν φύσιν Τριάδος ἀπειροδύναμον, υπερβαίνουσιν χρόνου παντὸς καὶ φύσεως, ἐννοίαν ἀεὶ, ὀρθοδόξως κηρύττομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

* Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰσμός.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρῶν σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδὰμ, βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς.
» ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ
» πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Υ* περαγία Παρθένε, υπεράμωμε Κόρη, υπέραγνε πανύμνητε σεμνή, ἄρμα τοῦ Λόγου υπέρφωτον, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, τὸ φῶς καὶ ἡ πνοή μου καὶ ζωή, ὡς περ οἶδας, ὡς θέλεις, ἐλέησον καὶ σῶσόν με.

Α* πὸ κοιλίας μητρός μου, ἐπὶ σὲ ἐπερῶρην, καὶ σοὶ ἐγκαταλέλειμμαι Ἀγνή, ὁ ταπεινὸς καὶ πτωχὸς ἀρετῶν· σὺ γενοῦ μοι Παρθένε, θερμὴ χειραγωγὸς πρὸς ἀρετὴν, τῆς ἐμῆς σωτηρίας τὰς τρίβους ὁμαλίζουσα.

Η τῆς ἐμῆς σωτηρίας, ἐπὶ σοὶ Θεομῆτορ, ἐν πᾶσι περισταταὶ ἐλπίς μετὰ Θεὸν καὶ βοήθεια· ἐπὶ σέ γὰρ ἐξόριφην, καὶ σοὶ ἐγκατελείφθην ὁ πτωχός· μὴ με ἐγκαταλίπης, προσλαβοῦ δὲ με Πάναγνε.

Σὺ εἶ τὸ καύχημα Κόρη, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· σὺ εἶ ὁ γλυκασμός καὶ φωτισμός· σὺ τὸ ἐμὸν ἀγαλλίαμα· σὺ καρδίας ἡδύτης, σὺ φῶς καὶ θυμηδία καὶ ζωή· σὺ παράκλησις θεία, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Τοῦ Ἁγίου, Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ε'ναπεμάραντας Πάτερ, μεθοδίας καὶ βέλη, πυρὶ τῆς ἐγκρατείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τῆς ἀγνείας τῷ ἄνθρωπῳ, τῆς σαρκὸς τὴν ὑλώδη, μανίαν πυρπολήσας ἀληθῶς, τῆς ἐκεῖ φωταγωγίας, Μεθόδιε ἡξίωσαι.

Λειποτακτῆσας οὐδόλως, ἀσθενεῖα σαρκὸς σου, τοῖς θεοῖς ἐνετρύφας δαψιλῶς· οὐδὲ τὸ γῆρας προέκρινας, τὴν καθέδραν προβλέπων, ὡς ἔφη Δανιὴλ τοῦ Παλαιοῦ, ἀλλ' ὑπερείδες Πάτερ, ἐν κόποις τὴν ἀσθενεῖαν.

Πατριαρχῶν ἐν χορείᾳ, αὐλιζόμενος μέλπεις, τὸ ἕσμα τῶν Ἀγγέλων σὺν αὐτοῖς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, ὁ Πατὴρ ὁ γεννήτωρ, Υἱὸς ὁ γεννηθεὶς, καὶ τὸ Πνεῦμα, προῖδὼν ἀμερίστως, Τριάς Ἁγία δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη καὶ Μήτηρ Παρθένε, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὸν σὸν καθικετεύουσιν Υἱόν· δέξαι καὶ ἐλπίς τῶν πιστῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ· νίκας τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι βράβευσον.

Ἄλλος Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Φωνὴ Κυρίου σὺ ἐχημάτισας, φλόγα πυρὸς ἀπίστων γλωσσάλην συγκόπτουσα, καὶ βροντῶσα πάνσεπτε τοῖς πέρασιν, ἦχον θεογνωσίας, ᾧ φωτιζόμενοι, νῦν ἐπαγαλλόμεθα Χριστῷ σὲ μεγαλύνοντες.

Εὐρὼν ἀνάπαισιν τῶν ἀγόνων σου, Πατριαρχῶν χορείαις συναυλιζῇ Μεθόδιε, καὶ μαρτύρων στέφει συστεφόμενος, κάλλει συνεξαστράπτεις, τῷ τῆς ἀγνείας σου, Μάκαρ ἀσκητῶν ὡς ἀκριβῆς κανὼν γενόμενος.

Ρωσθεὶς δυνάμει Θεοῦ μακάριε, προφητικῶς τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασας, παρρησίαν ἔχων δὲ καὶ νῦν πρὸς Θεόν, πάσης τῆς Ἐκκλησίας, τούτους ἀπέλασον, ταύτην περιέπων, ὡς τὸ πρὶν σοφὲ Μεθόδιε.

Ως φῶς συνήφθης φωτὶ θεόσοφε, ἀπὸ τῆς γῆς χωρήσας εἰς οὐράνιον οἶκησιν, ἀλλ' εὐχαῖς σου πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, φωτίσον ἐπανάγων, ἀπὸ τοῦ ζόφου νῦν, τῶν παθῶν εἰς ὅρος ἀρετῶν σοφὲ Μεθόδιε.

Θεοτοκίον.

Αστήρ ἐκλάμπων αὐγαῖς θεότητος, ἐξ Ἰακώβ τοῖς ζόφῳ κρατουμένοις ἀνέτειλε. διὰ σοῦ νῦν Πάναγνε Χριστὸς ὁ Θεός. Λόγος σεσαρκωμένος· ᾧ φωτιζόμενοι, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τῶν μαθητῶν ὁράντων σε.

Ως ἥλιος ἀνίσχων ἐκ τῆς ἑφας, ἔδυσ εἰς τὰ ἐσπέρα τῇ ἀθλήσει· νῦν δὲ κατεφώτισας τὰ πέρατα, σοῖς πάνσοφε διδάγμασι, διὸ πιστῶς εὐφημοῦμεν Μεθόδιε τὴν σὴν μνήμην.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Πανευαγὴς Παντάνασσα ἱεσαίας, τοῦ σοῦ Ἱεροφάντορος Μεθοδίου, σκέπε καὶ περισώζε τοὺς δούλους σου, πάσης ἐναντιότητος, διὰ παντὸς σὲ ὑμνοῦντας, τὴν προστάσιαν τοῦ κόσμου

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. (Φωτίου).

Ως ὡραῖοι οἱ πόδες σου, Ἱεράρχα Μεθόδιε, οἱ δραμόντες ἐνθεον δρόμον Πάνσοφε· ζήλω γὰρ θείῳ πυρούμενος, τῷ ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἀποστόλων ἀληθῶς, ἀνεδέξω τὸ κήρυγμα μετ' ὧν πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, ἐκτελοῦντάς σου τὴν μνήμην καὶ ἀπὸ πάσης κακώσεως.

Δίς.

Τῷ πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθῆς τὴν διάνοιαν, φωτισμοῦ πεπλήρωσαι θείας γνώσεως· διὸ ἀκτῖνας ἐξήπλωσας, δογμάτων τοῖς πέρασιν, ὁδηγὼν πρὸς τὴν Χριστοῦ, Ἱεράρχα ἐπίγνωσιν· καὶ νῦν πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, εὐφημοῦντάς σου τὴν μνήμην, τὴν ἀεισέβαστον ἔνδοξε.

Τῆς σοφίας τοῖς ῥεύμασι, καὶ τῷ ὄμβρῳ τῶν λόγων σου, τὰς αἰρέσεις Ὅσιν σὺ κατέκλυσας· καὶ ὀρθοδόξους κατήρδυσας, ἀρούρας Μεθόδιε, καρποφόρους ἐν Χριστῷ, ἀρετῶν ἀναδείξας αὐτάς· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, ἀνυμνοῦντάς σου τὴν μνήμην, τὴν ἀεισέβαστον ἔνδοξε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Φιλοσοφία κοσμήσας τὸν βίον σου, θεοσοφία σαντὸν κατελάμπρυνας· ὅθεν ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν, τῇ καλῇ ὁμολογίᾳ, ἐπεσφράγισας ἀμφοτέρω, θεῖε Μεθόδιε. Παρόρησιαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Ῥδὴ γ'. Ἦχος β'. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Θερμότητι φρενῶν καὶ ζήλῳ πίστεως, Πατέρων σὺ γέγονας κορυφαῖος· αἵρεσιζόντων δὲ τὴν ἐνστασιν, ὡς ὑπάρχουσιν Ἄδου πύλην ἔθρασυς.

Δίς.

Ο βίος ἱερὸς ὁ λόγος ἐνθεος, ἡ προᾶξις τῷ λόγῳ δεδοξασμένη, ἀναβάσεις ἐν καρδίᾳ σου, ἀληθοῦς θεωρίας ἐθήσαύρισεν.

Θεοτοκίον.

Θ ξένος τοκετὸς ἡ ξένη πρόοδος, ἐν μήτρᾳ ξενίζεται τῆς Παρθένου, καὶ τὴν φύσιν ὀλισθήσασαν, εἰς φθορὰν ἐξ ἀπάτης ἀνεστήσατο..

Ῥδὴ στ'. Ἦχος πλ. β'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίας καὶ χάριτος, ἐξεχύθη γλυκασμός, ἐν τοῖς σοῖς Μάκαρ χεῖλεσι, καὶ ὡς μέλι κηρίου οἱ εὐπρεπεῖς, προέρχονται λόγοι σου, τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας ἱλαρύνοντες.

Υπήνεγκας κίνδυνον, ὡς ἀνάπανσιν Σοφέ· ὡς δὲ τερπνὸν Παράδεισον, ἐξορίας ὑπέστης· ὡς δὲ φαιδρὸν, παλάτιον ὦκησας, τὸν ἐπώδυνον τάφον Ἱεράρχα Σοφέ.

Δόξα.

Μορφώσας τὴν πάνσεπτον, Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τοῖς τῶν δογμάτων χρώμασιν, ἐξαστράπτουσιν κάλλει ὡς ἀληθῶς, ἀκήρατον ἔδειξας, τὴν ἀρχαίαν Εἰκόνων ἀναστήλωσιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον ταραχόν, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης ὀλοκαυτούμενος, ἐμπρησμὸν τῆς ἀπάτης ὅλως ἀπέσβεσας, Πατριαρχὼν ἢ κορωνίς Πάτερ Μεθόδιε, ὁμολογίας ἢ κρηπίς, ἐκδυσωπῶ σε ἐκτενῶς. παθῶν μου τῶν ἀνιάτων, τὴν κάμινον ἀναψύξαι, θείαις ψεκασί τῆς πρεσβείας σου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ως ὑπερμάχῳ καὶ ἐνθέρμῳ ἀντιλήπτορι, ἐκτυπωμάτων τῶν σεπτῶν εὐχαριστήριον, ἀναγράφομεν τὸν ὕμνον σοι Θεοῦ-ῳ ἡμῶν ἄλλ' ὡς ἔχων παρῳήσιαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίας ἡμᾶς λύτρωσαι αἰρέσεως, ἵνα κρᾶζωμεν: Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Ἀπόστολον ζῆτει τοῦ Χρυσοστόμου ὁμοίως καὶ **Εὐαγγέλιον**. Κοινωνικὸν δέ, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Καὶ Ἀπόλυσις:

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΛΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Πάτερ Εὐλόγησον

Δὲν εἶναι τινὰς ὁποῦ νὰ μὴ γινώσκῃ τὰ μεγαλεῖα, καὶ τὰ προνόμια τῆς μεγαλοδόξου καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων ὅθεν καὶ νὰ τῆς πλέξῃ ἐγκώμια καὶ ἐπαινοὺς κατὰ τὸ ἄξιον, καὶ ὅσον ἀρμόζει εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς, δὲν πιστεῖν νὰ φθάσῃ τινὰς διότι ποῖος δύναται νὰ ἐπαινήσῃ μόνον τὴν τοποθεσίαν τῆς; στομάσιον καλῶς, καὶ θέλεις τὴν ἰδίαν νὰ κἀθῇται ἐπὶ θρόνου ἐρηλοῦ καὶ ἐπρημένου, ὥσπερ ὑψηλοτάτη βασίλισσα ἀπὸ τὰ δεξιὰ τῆς δορυφορεῖται ἀπὸ τὴν Ἀσίαν ἀριστερόθεν. ἔχει δορυφοροῦσαν τὴν Εὐρώπην ἢ Ἀνατολὴ ὅλη τῆς περὶ δῶρα πολυτίμα ἢ Δύσις, χαρίζει αὐτῇ χαρίσματα ἄπειρα. Ποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀριθμῇ τὸ πλῆθος τῶν οἰκητόρων τῆς; Ποῖος δύναται νὰ ἐπαινήσῃ τὰ γενέθλιά τῆς; Τίς εἶναι ἄξιος νὰ φυσιολογήσῃ τὴν εὐκрасίαν τῶν ὑγίων ἀέρων τῆς, ὁποῦ τὴν περιπνέουσι κύκλωθεν; Αὐτὴ ἔδωσε νόμους καὶ τάξεις εἰς ὅλον τὸν κόσμον· αὐτὴ ἔκρινεν ὅλους σχεδὸν τοὺς βασιλεῖς καὶ τοπάρχας· αὐτὴ ἐκάλεσε τὴν ὁρθόδοξον πίστιν εἰς ὅλα τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα· αὐτὴ ἐγέννησε τόσους Ἁγίους θαυμαστοὺς ἥρωας· σοφοὺς θέλεις; ἀνδρείους; διδασκάλους; ἁγίους; θαυματουργοὺς; ἀρχαίους; μεταγενεστέρους; τόσους ἐδλάστησε, τόσους ἐγέννησε, τόσους ἀνέθρεψε, καὶ ἠύξησε, καὶ ἐπρόκοψε, ὥστε ἀριθμὸν δὲν ἐπιδέχονται· σύγκρισιν δὲν ἔχουν κατὰ τε μεγαλειότητα καὶ ἀγιότητα. Ἐγέμισε τὸν Παράδεισον ἀπὸ χοροῦς Μαρτύρων, καὶ Ὁμολογητῶν· εὐωδίζει ὁ νοητὸς κόσμος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων· φωτίζεται ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν διδασκάλων τῆς· ἀγιαζεται ὅλη ἡ οἰκουμένη, ἀπὸ τὰς εὐλογίας

τῶν Ἱεραρχῶν τῆς λαμπρύνεται καὶ ἀσφράττει ἡ ὁρθοδοξία, ἀπὸ τὰ δόγματα τῶν Πατριαρχῶν τῆς· Εἰς τοῦτον εἶναι καὶ ὁ μέγας ἐν ἱεράρχαις Μεθόδιος· ὁ λαμπρότατος, φωστὴρ ὅλης τῆς οἰκουμένης· ὁ στεφάνος τοῦ στίλβος τῆς ὁμολογίας· στέφανον εἰς τὴν ἐνδοξον αὐτῆς κεφαλὴν ἔχει τοῦτον ἢ βασιλεύουσα, οὐχὶ στέφανον ἀπλοῦν, ἀλλὰ στέφανον λαμπρομαραρχοῦσαν· σολιτοκλήτην· αὐτὴ τὸν ἐγέννησε, τὸν ἀνέθρεψε, καὶ τὸν ἠύξησε· αὐτὸς μετὰ τοὺς ἰδικούς του ὁραίους ἄθλους, καὶ ἀγῶνας καὶ μετὰ μαρτυρικά αὐτοῦ αἱματα, τὴν ἐστολίσε μετὰ πορφύραν, χρυσοκοινωνοαυτοῦ γόχρον ὁρατοῦ μίση, πλέον ὁρατοῦ νιού· ὅρα θεόφυτος, βλαστοῦ θεοπροβλήτου· δένδρον ἁγίων, ἄνθος εὐωδιστάτου· οἱ πρόγονοί του ἐξημέρισαν, οἱ πρόγονοι ἄρχοντες τοῦ παλατίου· ἐστολισμένοι μετὰ τῆς ὁμολογίας τὸ διαῖδημα· εὐγενεῖς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν κατὰ τὸν μακάριον καὶ μέγαν Ἰωβ· τοῦτον τὸν μέγαν καὶ θεῖον Μεθόδιον ἀφ' οὗ τὸν ἀπεγαλάκτισαν οἱ θεοῦ τοῦ γονεῖς του, μετὰ τὴν εὐσέβειαν μᾶλλον, ἢ μετὰ τὸ γάλα, τὸν παιδεύουν τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ γράμματα· προβαίνοντας τὴν ἡλικίαν, τὸν μανθάνουν τὴν ἔξω παιδείαν· προκόπτει λοιπὸν εἰς τὰ Ἑλληνικά μαθήματα ὡς οὐδεὶς ἄλλος, τέλος δέ, διδάσκει καὶ τὴν μυστικὴν καὶ ἱερὰν θεολογίαν. Ἐτοιμαζόντες δὲ οἱ γονεῖς του τὰ πρὸς τὸν γάμον, αὐτὸς ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα· προκρίνει τὴν παρθενίαν· ἀπαίξεται τῶν ἀγγέλων τὴν πολιτείαν· προστρέχει λοιπὸν εἰς ἕνα μοναστήριον τῆς πόλεως, καὶ γίνεται μοναχός· κάμνει τελείαν ὑπακοήν, ὁ τέλειος καὶ πρὶν τῆς ὑπακοῆς· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν ὁ ἡγούμενος ἐκεῖνης τῆς μονῆς, καὶ βλέπουσα πᾶσα ἡ ἀδελφότης

της τοῦ μοναστηρίου, τὸν ἱερὸν Μεθόδιον νὰ προκόπη εἰς πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ νὰ κατορθώσῃ πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἀσκησιν, τὸν προβιάζον καὶ μὴ θέλοντα, εἰς τὴν ποιμαντικὴν καθέδραν τοῦ Ἱγουμενοῦ. Ἐποίμανε λοιπὸν θεαρέστως τὸ ἱερὸν ἔκεινο ποιμνιον εἰς πολλοὺς χρόνους. Ἐτυχε δὲ τότε νὰ ἀποθάνῃ ὁ τῆς Κυζίκου μητροπολίτης, καὶ θεία ψήφῳ χειροτονεῖται ὁ ἅγιος, ἀπὸ τὴν ἱερὰν σίνδοον ἀρχιερεὺς τῆς Κυζίκου· τίθεται τὸ φῶς ἐπὶ τῆς λυχίας, καὶ λάμπει λαμπρότατα πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, Μεθόδιος ὁ λαμπρὸς κηρὸς τῆς εὐσεβείας· δὲν ὑποφέρει ταῦτα ὁ φθονουργὸς τοῦ σκότους πατήρ· ὁ ἀρχαῖκος ἐπίβουλος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων· τὶ λοιπὸν γίνεταί; καὶ τὶ ῥηδιουργεῖ καὶ κατασκευάζει ὁ ἀρχιτέκτων πύσης κακίας; μὲ τὸν κάκιστον θάνατον καὶ τὴν θεήλατον ἐκείνην σφαγὴν, τοῦ θηριωνήμιου Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου καὶ εἰκονομάχου, ἀπαΐζει τὰ σπῆπτρα τῆς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων Μιχαὴλ ὁ Τραυλός, ὁ ἐξ Ἀμορίου· λυσσᾷ, μαίνεται καὶ οὗτος κατὰ τῶν ἁγίων εἰκότων, καὶ πολεμεῖ τὴν ὀρθοδοξίαν· δὲν χάνει καιρὸν, στέλλει εὐθὺς καὶ φέρει τοὺς ἀγρύπνους ποιμένας, καὶ στερεοὺς στύλους τῆς ὀρθοδοξίας, Μεθόδιον τὸν Κυζίκου καὶ Εὐθύμιον τὸν Σάρδεων τοὺς ἐρωτᾷ, τοὺς ἐξετάζει, καὶ τοὺς βιάζει νὰ μὴ σβένθωσι τὰς ἁγίας εἰκόνας τοὺς φοβερίζει μὲ πικρὰς καὶ ἀνυποφόρους βασάνους, νὰ μὴ διδάσκωσι τὸν λαὸν τὸ σέβας καὶ τὴν προσκύνῃαν τῶν ἁγίων εἰκότων· τί θαυθεῖτε; τάχα νὰ ὑπάρχουσιν εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ τυράννου; τάχα νὰ ἐφοβήθησαν τὰς βασάνους; μὴ γένοιτο· παρόρησάντωνται, καὶ δημυγοροῦσιν· ἀποδεικνύουσι τὴν προσκύνῃαν τῶν ἁγίων εἰκότων, μὲ λόγους γραφικούς, καὶ μὲ ἀποδείξεις ἐπιστημονικάς· μὲ τὴν ἀρχαίαν καὶ πατροπαράδοτον παράδοσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· μὲ νόμους καὶ νεωρὰς τῶν παλαιῶν βασιλέων· ἀλλὰ δύσκολον νὰ λενάκῃ τις τὸν ἀράτην, κατὰ τὴν παροιμίαν· ἐβούλωσε τὰ ὄρα ὡσάν τὴν ἀσιπιδά, ὁ ἀσύνετος βασιλεὺς, καὶ ἀσύνετος ὢν, οὐ συνήκεν ἤχησαν νὰ τὸν ἐλέγχουν μὲ πλεόν λαμπρότεραν καὶ παρόρησιαστικωτέραν φωνήν· εἰτις, λέγουσιν, Βασιλεῦ, δὲν προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τὴν πανάχραντον αὐτοῦ Μητέρα, καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους ἐν εἰκόνι περιγραπτούς, ἔστω τοῦ αἰωνίου ἀναθέματος καὶ τοῦ ἀσβεστοῦ πυρὸς τῆς πρὸς τὸν ὑπόδικον. Δὲν ὑποφέρει εἰν κραυγὴν τῶν θείων ποιμέ-

νων ὁ προβιάσθημος λύκος, ὀργίζεται εἰς τὴν σφενδόνα τῶν ἐλέγχων· λυσσᾷ εἰς τοὺς λιθαρομύς, μαίνεται εἰς τὸν κρότον καὶ θόρυβον· μαστίζει καὶ τοὺς δύο ἀσπληγχα ὁ ἀσπληγχος· τοὺς δέρεי με ἀνυποφόρους πληγὰς ὡς χειρῶν ἀνόνων· τοὺς δικαίους ὁ ἀδικος· τοὺς ἱεροὺς καὶ ἁγίους, ὁ μαρὸς καὶ ἄνομος· τοὺς πέμπει εἰς τὴν ἔξορίαν, ὁ ἄλιος ἔξορίας· περὶ ἱκανὸς καιρὸς, καὶ φέρει αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἔξορίαν εἰς τὰ βασίλεια πάλιν τοὺς ἐρωτᾷ εἰ μετενόησαν εἰς τοσοῦτον καιρὸν τῆς ἔξορίας καὶ κακουχίας· τοὺς ἐξετάζει ἐὰν γίνονται ὁμόφρονες του, ἐὰν στέργωσι τὴν κακοφροσύνην του· ἐὰν δέχονται τὴν φρενοβλάβειάν του, καὶ κακοδοξίαν του· αὐτοὶ δὲ οἱ γενναῖοι ἀδάμαντες, τὶ ἀπαύσται, λέγουσιν, ὁ βασιλεῦ εἰς τὴν κατηραμένην πλάνην τῆς εἰκονομαχίας; τί νομίζεις; θέλεις νὰ προσδώσωμεν τὴν εὐσέβειαν; νὰ ἀρητιθώμεν τὴν ἀλήθειαν; μὴ γένοιτο Χριστέ Βασιλεῦ, νὰ καταφρονήσωμεν τὸν πανάχραντον Χαρακτήρα σου, μήτε τῆς πανάγνου Μητρὸς σου μήτε τῶν θεοφόρων Ἀγίων σου. Τίς νὰ διηγῇ ὅσα εἶπαν καὶ ἤλεγξαν τὸν ἀληθινόν οἱ στερεοὶ στύλοι τῆς εὐσεβείας; οὐτε καιρὸν ἔχομεν νὰ τὰ διηγῶμεν εἰς πλάτος, οὔτε ὁ καιρὸς τὸ καλεῖ, ἀλλ' ὁ κάθουρας δὲν περιπατεῖ πόποτε ὁρθῶς· ὅσον καὶ ἂν τὸν διδάσκῃς ὁ πονηρὸς σπύλος δυσκόλως μεταβάλλεται πάλιν οἱ ἄριοι δέρονται ἀσπληγχα μὲ ὅμῃ βοῦνευρα· ῥαβδίζονται μὲ ῥάβδους ἀκανθώδεις ὅλον τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον σῶμα τῶν φρεῖ τῆς ἀπανθρωπίας τοῦ τυράννου! Ὁ μὲν ἅγιος Εὐθύμιος ὑπερτον ἀπὸ τὰς μυριάς ἔκείνας βασάνους, καὶ τὰς ἀνυποφόρους πληγὰς, ἐπρίσθη ὅλον τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σῶμα ὡς ἀσπὴς. ἔπειτα ὁπλὸν μόνον ἡμέρας ἔζησε, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ πολυάθλος· οἱ εὐθεβεῖντες δὲ εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου, εἶδον θέαμα θείατος ἁγίου, λέγου τὸ πολυάθλον καὶ ἅγιον αὐτοῦ σῶμα καὶ ἥσασσαν ὡς ὁ ἥλιος.

Ὁ δὲ γενναῖος θεῖος Μεθόδιος, ἔζησεν ἔως οὐ ἀπέρρηξε τὴν μαρὰν τὸν ψυχὴν ὁ μαρτύματος Τραυλὸς Μιχαὴλ· ἤδραξε λοιπὸν τὸ βασίλειον ὁ κάκιστος υἱὸς τοῦ κακίστου πατρὸς· κακοὶ γὰρ κόρακος κακῶν ὧν· ὁ θεομισθὴς λέγου Θεόφιλος· στέλλει πάλιν καὶ οὗτος καὶ φέρει τὸν ἱερὸν Μεθόδιον ἀπὸ τὴν ἔξορίαν· τὸν ἐρωτᾷ ἐὰν ἐπέμεινε καὶ αὐθὺς εἰς τὴν πρώτην του ἐνστάσιν· ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο ἄφοβα· καὶ αὐτὸς εἶμαι βασιλεῦ, καθὼς ἤμουν καὶ εἰς τὸν

πατέρα σου, μᾶλλον δὲ πλεόν γενναύτερος καὶ τότε ἀνεθεμάτισα τὴν εἰκονομαχίαν λαμπρῇ τῇ φωνῇ, καὶ τότε πάλιν δὲν παύω νὰ τὴν ἀναθεματίζω μὲ λαμπρότεραν τὴν ἐνστάσιν· διατὶ παροργίζεις τὸν Χριστὸν, ὁ βασιλεῦ, ὅπου σοὶ ἐχάρισε τὸ δαῖμα; ἄφες τὴν εἰκονομαχίαν, ἐὰν ποθῇς νὰ ἦναι ἡ βασιλεία σου μακροχρόνιος καὶ εὐχηνεῖς· ὅστις δὲν προσκυνεῖ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἀρνεῖται τὴν σάρκωσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐνθεον ἐνανθρώπησιν· τί σὲ ἀφέλυσαν τὰ γράμματα βασιλεῦ; τί κέρδος ἀπήλυσες ἀπὸ τὴν τύσην σοφίαν ὅπου διὰ πολλῶν κόπων ἐδιδάχθης; καὶ ὁ μὲν πατήρ σου, καὶ οἱ πρὸ σοῦ ἀρετικοὶ βασιλεῖς ἦσαν ἀμαθέστατοι διὰ τοῦτο ἐπλανήθησαν ἀπὸ κακοδόξους, καὶ ἐξέκλιναν εἰς τὴν εἰκονομαχίαν· ἡ δὲ βασιλεία σου εἰσὶ ἀνθρώπος σοφὸς καὶ μαθηματικὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ φρονῇς κακοφρόνων φρονήματα, καὶ νὰ ἀντιμάχῃσαι τὰ θεόπνευστα καὶ εὐσεβεστάτα θεοπίσματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας· δὲν προσταῖουν οἱ νόμοι, ὅτι ὅποιος καταφρονῇ τὰς εἰκόνας τῶν βασιλέων, ἢ τὰ χρυσοῦντα νὰ παιδεύεται μὲ κεραυτὴν παιδεύει· δὲν γράφει ἡ χάρις τῆς εὐσεβείας ἡμῶν πίστως ὅτι μέγας λέγου Βασιλεῖς, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς εἰκόνης ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· δὲν βλέπεις βασιλεῦ, τὸ τόσον ἀπεραντὸν βασίλειον τῶν Ῥωμαίων, ὅπου ἡρωσθηρίωσθη, ὠλιγώθη καὶ ἐσμενῆθη; πότε ἔγινε τοῦτο; ἀφ' οὗ ἤρξατο οἱ βασιλεῖς τῶν νὰ πίπτωσιν εἰς αἰρέσεις, μάλα δὲ εἰς τὴν εἰκονομαχίαν· ποῦ εἶναι ἡ Βυθαρία; ποῦ ἡ Αἰγυπτὸς; ποῦ ἡ περσιανὴς Ἀλεξάνδρεια; ποῦ ἡ Δαμασκός; ποῦ εἶνε ὅλη ἡ Ἀφρική; ποῦ ἡ περσιανὴ Ῥώμη; ποῦ ὅλη ἡ Ἀσία; ποῦ αἱ Γαλλία ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω; ποῦ ὅλη ἡ Ἰταλία; ποῦ αἱ Βερβανκαὶ νῆσοι; δὲν ἀπεσπάρτησαν ὅλοι διὰ τὴν εἰκονομαχίαν; ποῦ ἡ Ἀσία ὅλη ἡ μεγάλη καὶ μικρά; ποῦ τὸ Ἀμόριον· πόλις πολυάνθρωπος ἡ πατρίς τοῦ πατρὸς σου; παῦσαι ὁ βασιλεῦ, μίσσησον τὴν εἰκονομαχίαν, ἢ ἄλλοις εἰπεῖν τὴν θεομαχίαν. Ταῦτα καὶ ἄλλα περισσώτερα καὶ σφοδρότερα ἐδημηγόρησεν ἡ γλῶσσα τοῦ σοφοῦ Μεθόδιου· ὁ δὲ θεομισθὴς ὄντως ἀθεόφιλος, ὅχι μόνον δὲν κατεπαύετο τὸν θυμὸν τῆς θηριώδους ψυχῆς του, ὅχι μόνον δὲν μετέβαλε τὴν θεομάχον του γνώμην, ἀλλὰ τὴν θεολόγον καὶ σοφωτάτην νοῦθεσίαν τοῦ Ἀγίου, τὴν ἐνόμισεν ὕβριν αὐτοῦ καὶ καταφρόνησιν· ὅθεν προστάζει εὐθὺς νὰ δέξωμεν τὸν ἅγιον εἰς τὸ στόμα ἐκεῖνο τὸ θεολόγον, νὰ

συντρίψωσι τὰς σιγῶνας του, νὰ ἐκρηῖσῃσι τοὺς ἱεροὺς ὁδόντας του, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε· διὰ νὰ μᾶθῃ (λέγει) νὰ μὴ ὑβρίζῃ τὸν βασιλέα του· ὁ τῆς ματίας σου ἄθλιε! ὁ τῆς θηριώδους σου! πῶς τὸ ὑπέβρεν ὁ οὐρανός, καὶ δὲν ἔβριμεν κερανοὺς νὰ σὲ κατακόσῃ; πῶς δὲν ἐσχίσθη ἡ γῆ νὰ σὲ καταπῇ; πῶς εἶδε ταῦτα ὁ ἥλιος; καὶ ὅχι μόνον ταύτην τὴν θηριώδη ἐδειξεν εἰς τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ, ὁ θηριώδης Θεόφυλος, ἀλλὰ καὶ ἐξόριστον αὐτὸν στέλλει εἰς τὸ νησί ὅπου ὀνομάζεται Ἀντιγόνο, τὸ ὅπου ἐβρίσκαται πέριξ τῆς πόλεως· δὲν φθάει τοῦτο μόνον τὸ κακόν, ἀλλὰ τοῖμα καὶ τρίτον παρανομώτερον ὁ παραινωμώτατος βασιλεὺς· προσταῖζει νὰ σφαλισθῇ ὁ Ἅγιος μέσα εἰς τὸ δυσώδες καὶ σκοτεινὸν μνήμα τοῦ κορπονύμου· ἔτι προσθέτει καὶ τέταρτον κακόν, δηλαδὴ προσταῖζει ὁμοῦ μὲ τὸν ἅγιον νὰ κλεισθῇ καὶ δύο λησταὶ κακοῦργοι· περὶ ὧν ἄλλος καιρὸς εἰς τὴν τοιαύτην τιμωρίαν τοῦ Ἀγίου, καὶ ἀποθνήσκει ὁ ἐνας ληστής· ὡσάν τι λογὴς δυσωδίαν θαυθεῖτε νὰ ὑπέβρεν ὁ Ἅγιος τότε; πῶς εἶδε ταῦτα ἡ ἀνοχὴ σου Χριστέ; εἰς τὴν φροντὴν ἐκείνην δυσωδίαν ὄντας κεκλεισμένους τότε ὁ Ἅγιος, ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ δύο ὁμολογηταί, Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης· οἱ γραπτοὶ καὶ ἀντάδελφοι, ὅπου εἶχαν τὰ ἁγία τὸν πρόσσωπα κατακατηγμένῃ ἡρώδαν δὲ εἰς τὸν λιμένα τὸν λεγόμενον Κάτταν· γράφουν αὐτοὶ καὶ οὕτως ἔχοντες πρὸς τὸν Ἅγιον, ἐπιστολὴν τοιαύτην. «Τῷ ῥῶντι νεκρῷ, καὶ νεκρῷ ζωοφόρῳ. Ναῖοντι τὴν γῆν, καὶ ποιοῦντι τὸν πόλιν, Γραπτοὶ γράφουσι, δέσμοι τῷ δεσμῷ». Ταύτην τοῖνον τὴν σιγουργεὴν ἐπιστολὴν στέλλουσι μὲ τινα ψαρόν φίλον τοῦ Ἀγίου, μὲ τὸν ἴδιον δὲ ψαρόν ἀντιγράφει ὁ Ἅγιος πρὸς τοὺς Ἀγίους. «Τοὺς καὶς βίβλοισιν οὐρανὸν κλησιγράφους, «Καὶ πρὸς μέωπα, σφαρόνως ἐστιγμένους, «Προσεῖται ὁ ζῶθατος, ὡς συνδεομένοις». Ὁ ὀρθεὺς ψαρός, διὰ τὴν εὐλάβειαν ὅπου εἶχεν εἰς τὸν ἅγιον, ὑπηρετοῦσεν αὐτὸν εἰς κάποιαν χρεῖαν ἐντελεστάτας· ἔφερε μίαν κανδήλιαν τὴν κατὰ σάββατον τοῦ ἐπῆγαναι καὶ μὴς φύλας λάδι διὰ νὰ παρηγορηθῇ εἰς τὸ τοιοῦτον σκότος· ἐφθανε δὲ τοῦτο νὰ καίῃ ἐπὶ ἡμέρας, καὶ πάλιν τοῦ ἐπῆγαναι ἄλλο, συνέβη δὲ καὶ ἀρδύσθησεν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ψαρός· ὁ Θεὸς ὅμως εὐσεπλήγησεν τὸν Ἅγιον, καὶ εἰσήκουσε τὴν δέησιν του, καὶ τὸ λάδι τῆς κανδήλας ἔκανε ἔως τὸ ἄλλο σάββατον ὅπου ἵγανεν ὁ ψαρός· ἀλλὰ θέλει ἐρωτήσῃ τινὰς, πῶς ἐλυτρώθη ἐκεῖθεν

ὁ Ἅγιος; ἐπτά χρόνους ἦτο ἐκεῖ φυλακισμένος· μίαν μόνον τριπλὴν εἶχεν ὁ πάρος ἐκεῖνος σμικροτάτην καὶ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἔδιδαν ὀλίγον ἄρτον καὶ ἔδωκε, ἔως νὰ ζῇ μόνον· τὸν δεύτερον χρόνον ἀπέθανεν ὁ ληστής καὶ ἔξ χρόνων ὑπέμεινε τὴν κάκωσιν ὁ Ἅγιος ὁμοῦ μὲ ἕτερον ληστήν· οἱ ἐπτά χρόνοι ἐτελείωσαν, καὶ λυτροῦται ἐκεῖθεν ὁ Ἅγιος μὲ τοιοῦτον τρόπον· ἔτιχε τότε ὁ Θεόφιλος νὰ σπουδάζῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διδασκαλίας τοῦ βασιλικοῦ παλατίου. Θεοῦ δὲ προνοίᾳ, (τίνος γὰρ ὦλλον;) εὗρίσκει ἕνα δυσνόητον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη μὲ κανένα τρόπον νὰ τὸ ἐξηγήσῃ· μὲ ὅλον ὁποῦ ἐκαυχᾶτο, καὶ εἰς τὴν ἔξω σοφίαν, καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θεολογίαν· πέμπει τὸ τοιοῦτον πρόβλημα καὶ εἰς τὸν μιντιαρχὸν του. ἡ κρεῖττον εἰπεῖν, δαιμονιάρχῃ του, ὁμοίως τὸ πέμπει καὶ εἰς τὸν φιλόσοφόν του τὸν περιφημον Λέοντα τὸν Θεσσαλονίκης· ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἐματαιώθησαν, καὶ ἐτύφλωσαν ὁ Θεὸς τὴν ἀσύνετον αὐτῶν καρδίαν καὶ φάσκοντες ἔλιναι σοφοί, ἐμωράνθησαν οἱ μάταιοι καὶ κακόφρονες, ἡ κρεῖττον εἰπεῖν δαιμονόφρονες καὶ δοκῶφρονες· δὲν ἐδυνήθησαν λοιπὸν οἱ τριαδβλῖοι νὰ λύσῃσι τὴν ἀπορίαν τοῦ βασιλέως των. Ἐφαίνετο λοιπὸν ὁ Θεόφιλος κατηφής καὶ περὶλυτος εἰς πολλὰς ἡμέρας· ἡ πολλὴ λύπη τοῦ ἐπροξένησεν εἰς τὸν στόμαχον ἀνορεξίαν. Ὅθεν οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῇ ἐδύνετο· ἐκατάλαβε τὸ αἷτιον τῆς λύπης ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας του, κουβικουλάριος κατὰ τὴν ἀσίαν, ὅστις ξεθαῖρε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ λέγει, διὰ τὴν αἰτίαν ὁποῦ εἶσαι περὶλυτος ὁ βασιλεῦ, ἄλλος δὲν δύναται νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην σου, καὶ νὰ διαλύσῃ τὴν ἀπορίαν σου, παρὰ ὁ Μεθόδιος, ὁ ἐξόριστος εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἀντιγόνου, ὁ κατάξιετος μέσα εἰς τὸν σκοτεινότερον τάφον τοῦ κοπρωμένου, πρὸ χρόνων ἱκανῶν· ἐὰν δὲ ὀρῶτε δότε μοι τὸ ζητούμενον ἔγραψον καὶ πηγαίνω τὴν νύκτα κρυφίως, καὶ τὸν ἔρωτῶ ἐκ μέρους μου, καὶ λαμβάνωντας τὴν λύσιν καὶ ἐξήγησιν τοῦ ζητήματος, καὶ φέρωντάς τιν πάντως θέλεις ἀναπαύσῃ· συγκατανεῖν ὁ βασιλεὺς πηγαίνει ὁ κουβικουλάριος εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἀντιγόνου· μαζὰν ὦν τοῦ τάφου, ἔως ὅπου φωνὴ ἠκούετο, ἀκούει τὸν Ἅγιον ὁποῦ τὸν χαιρετᾷ λέγων, καλῶς ὄριτες ἀδελφε· κὺρ Ἰωάννην κουβικουλάριε· ἡξεύρω, λέγει, καλῶς διὰ ποῖαν αἰτίαν σὲ ἔστειλεν ἔδω ὁ Θεόφιλος· πλὴν δός μοι ὀλίγον χαρτὶ καὶ μελάνην. δίδει ταῦτα ὁ Ἰωάννης, λαμβάνει ὁ

Ἅγιος καὶ ἐξηγεῖ τὸ πρόβλημα τριῶν λογίων, λαμβάνει τὴν τριπλὴν ἐξήγησιν ὁ Ἰωάννης, τὴν φέρει πρὸς τὸν Θεόφιλον, ἀναγινώσκει ὁ Θεόφιλος τὴν ἐξήγησιν καὶ θαυμάζει τοῦ Ἁγίου τὴν θεόσοφον σύνεσιν· δὲν χάνει καιρὸν, πέμπει εὐθὺς καὶ φέρει τὸν Ἅγιον, καὶ διορίζει νὰ ἔξῃ τὴν κατοικίαν του εἰς τὸ λεγόμενον σῖγμα, κοντὰ εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον. Περί τούτου τοῦ σίγματος γράφει Γεώργιος ὁ κωδινός, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἔκτισεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ναὸν περιφημον τῆς Θεοτόκου· ὑστερον ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς τὸν ἀνεκαίνισεν· ἐπέρασεν ἀπὸ τότε τριακόσιοι εἰκοσιοκτὼ χρόνοι, καὶ ἔγινε μέγας σεισμός, εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ Μακεδόνης, ἡμέρᾳ Κυριακῇ, Ἰανουαρίου ἐννάτῃ, καὶ ἔπεσεν ὅλος ὁ ὁραϊστάτος ἐκεῖνος ναός, καὶ ἐφόνευεν ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῷ ἐδρεθέντας ἀνθρώπους, ἔκτοτε λοιπὸν ὀνομάσθη ὁ τόπος σῖγμα, καὶ σῖμα, ἡ δὲ προφορὰ τῶν πολλῶν ἐφθρε τοῦ ὀνομα, καὶ τὸ λέγονται σῖμα. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου εἶχε τὸν Ἅγιον κεκλεισμένον ὁ Θεόφιλος ἐπρόσταζε δὲ, ὅτι ἄλλος κανεὶς νὰ μὴ εἰσέρχεται εἰς τὸν Ἅγιον, παρὰ μόνον ὁ ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως· ἐσύχναζε λοιπὸν ὁ Θεόφιλος, πλὴν κρυφίως, πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ἔρωτοῖσεν, ὅτι ἄπορον εἶχε διότι φιλοπονώντας ὁ Θεόφιλος, καὶ διανυκτερεύοντας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὅτι δυσνόητον εὗρισκε, τὴν πληροφορίαν παρὰ τοῦ Ἁγίου ἔλαμβανεν, ὅθεν καὶ ὅταν ἐταξίδευεν ἔξω τῆς πόλεως ἔβαινε καὶ τὸν Ἅγιον πάντοτε μαζὶ του. Ὁ δὲ ληστής ὁποῦ ἦτο μὲ τὸν Ἅγιον ἐγκλιετός, δὲν ἠθέλησε νὰ εὕγῃ ἀπὸ ἐκεῖθεν, μὲ ὅλον ὁποῦ τοῦ ἐδόθη ἐλευθερία, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὸν τάφον ἔως τέλους τῆς ζωῆς του· ἡξιώθη δὲ νὰ ἐπιτελῇ σημεῖα καὶ θαύματα εἰς δόξαν Θεοῦ· προέλεγε δὲ πολλῶν πραγμάτων τὴν ἔκβασιν, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως εἶχε.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐκινδύνευεν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ εὗρίσκετο εἰς μεγάλην ταραχὴν, Εὐσεβιάς τις ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀδελφῶν, ἔπηγε πρὸς τὸν μέγαν Ἰωαννῖνον, καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ τὸν ἠρώτησε, τοῦ ἀνέφερε δὲ καὶ τοῦτο, ἔως πότε, λέγει ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, νὰ εὗρίσκειται ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καταπατημένη ἀπὸ τοὺς μαρῶντες εἰκονομάχους; ἔως πότε οἱ λύκοι νὰ διασκορπίζοι τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ; ὁ δὲ μέγας τοῦ ἀποκρίνεται προφητικῶς ὥτως· ἔχε ὑπομονήν, λέγει, ἀδελφε κὺρ Εὐσεβί-

τις, καὶ θέλεις γνωρίσει τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τοῦ εὐαγγελίου Θεοῦ. Θέλει φανερώσει μέγαν ἀνθρωπὸν τὸ ὄνομά του Μεθόδιον· αὐτὸς θέλει καθίσει εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον· καὶ θέλει κυβερνήσει τὴν Ἐκκλησίαν ὡς σοφός· μὲ τὴν χάριν τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὁποῦ εἰς αὐτὸν κατοικεῖ, αὐτὸς θέλει βεβαιώσει τὴν ὁρθοδοξίαν.

Δὲν ἐπέρασε πολλὸς καιρὸς ἀφ' οὗ ἐπροφήτευσεν ὁ Ὅσιος ταῦτα τὰ χρυσὰ λόγια, καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς Θεόφιλος ἀπέθανε δώδεκα χρόνους τυραννικῶς βασιλεύσας· γίνονται δὲ διὰδοχοὶ τῆς βασιλείας τούτου, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μιχαὴλ, καὶ Θεοδώρα ἡ ὁμόζυγος αὐτοῦ· καὶ ἡ μὲν βασιλισσα χειροτονεῖ Πατριάρχῃ τὸν θεῖον Μεθόδιον κατὰ τὸ φαινόμενον, ὁ δὲ Θεὸς κατὰ τὸ νοούμενον ἀνθρωπῶν ὁποῦ ἐσώτησεν εἰς τὴν δυσωδίαν καὶ σκοτίαν τόσους χρόνους τῆς δεινῆς φυλακῆς, ὥστε ἐξήρκεσαν ὅλαι αἱ τριῖνες τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς του· ἀλλὰ τὸ μὲν θεῖον καὶ πολυάριθμον αὐτοῦ σῶμα ἐξηθάρη ναι, ὡς φθάρων· ἡ δὲ ἀρετὴ τῆς θεοειδοῦς του ψυχῆς ἠξέησε πολλὴ περισσότερον οἱ πειρασμοὶ γὰρ λαμπρύνουσι τὸν ἔσω ἀνθρώπον, ὡς τὸ βεβαιώνει καὶ ὁ μακάριος Παῦλος. Ὅσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται, τοσοῦτον ὁ ἔσω ἀνακαίνουται· καθίσας λοιπὸν ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ μέγας Μεθόδιος, χειροτονεῖ μητροπολίτην Νικαίης, τὸν ἅγιον Θεοφάνη τὸν ὁμολογητὴν καὶ γραττὸν· ἡ δὲ βασιλισσα προστάζει νὰ γίνῃ διὰλέξις ἀκριβεστάτη, διὰ τὴν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων· γίνεται τοῦτο καὶ νεκρῶν οἱ αἰρετικοὶ· ἀλλὰ πρὶν τοῦτο νὰ γίνῃ ἐστάθῃ πανταχοῦ βασιλικὸς ὁρισμὸς, νὰ λάβωσιν οἱ ἐξοριστοὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐγινε δὲ καὶ ἄλλο πρὶν τῆς χειροτονίας τοῦ ἁγίου, ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον κακηγνώκως ὁ Ἰωάννης, ὁ γιαννὶς ὁ μιντιαρχὸς ὁ μέγας καὶ λαοπλάνος ἐδιώχθη. ἐκάθισεν αὐτὸς ὁ μιαρὸς εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον χρόνους ἔξ. Ἐγινε δὲ πανταχοῦ εἰρήνη, καὶ ἔλαμψεν ἡ ὁρθοδοξία τῇ τοῦ Χριστοῦ συνεργείᾳ καὶ χάριτι, κινεῖται θεοῦ ὁ μέγας Ἰωαννῖκος, ὁποῦ ἠρώταεν εἰς τὸν Ὀλίμπιον τῆς Προούσης, κινεῖται δὲ μὲ τρόπον τοιοῦτον· παρέβαλεν εἰς αὐτὸν ὁ μέγας ἐν ἀσκηταῖς Ἀρσάκιος, καὶ τοῦ εἶπεν, ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε πρὸς σὲ ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ, εἰς τὸν ἐργάσιον ἀββὰ Ἡσαΐαν, ὁποῦ ἡσυχάζει εἰς τὴν μέσῃ τῆς Νικομηδείας, νὰ μάθωμεν παρ' αὐτοῦ ἐκεῖνα ὅπου θέλει καὶ

ἀγαπᾷ ὁ Θεός, πηγαίνον λοιπὸν ἔρωτοῦν τὸν Ἅγιον, καὶ ἀκούον τοιαῦτα προφητικὰ λόγια. Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ ἦλθε τὸ τέλος τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀγίας μου·μορφῆς· ἐβρῆσαν ἡ ἐσχάτη καταστροφὴ τῶν θεομάρτυρων εἰκονομαχῶν. Ὑπάγετε λοιπὸν εἰς τὴν βασιλίαν Θεοδώραν, καὶ εἰς τὸν Πατριάρχῃν Μεθόδιον, λέγοντες πρὸς αὐτοὺς παύσατε τοὺς ἀνέμους καὶ μιαρῶντες εἰκονομάχους· προσφέρετε εἰς τὸν Θεὸν λατρεῖαν καθάραν καὶ ἀναίμακτον. Προσκυνήσατε μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων, τὴν ἄχραντον καὶ ἁγίαν εἰκόνα τοῦ προσώπου μου, καὶ τὸν τίμιον καὶ ζωηφόρον Σταυρὸν μου, Τοιαῦτα ἀκούσαν ἀπὸ τὸν θεῖον Ἡσαΐαν· ἔρχονται εἰς τὴν βασιλεύσαν, τὰ ἀναφέρουσιν εἰς τὸν Πατριάρχῃν, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐγκρίτους Ἱερομένους τε καὶ λαϊκούς· ἔπειτα ἔρχονται ὅλοι ὁμοῦ πρὸς τὴν βασιλίαν, ἔσπερξεν ὅσα τῆς ἀνέφεραν, ἐκ γενετῆς γὰρ ἦτο εὐσεβὴς καὶ ὁρθόδοξος· εὐγάζει δὲ καὶ ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς, τῆς ἀγίας Θεοτόκου εἰκόνα τὴν ὁποῖαν εὐλαβῶς προσκυνούσα ἔλεγεν εἰς ἐπιήκειον πάντων· Ὅποιος δὲν προσκυνεῖ τὰς ἀγίας εἰκόνας σχετικῶς, οὐκ ἠλατρετικῶς ὡς εἶναι τοῦ ἀναθέματος· αὐτὰ βλέποντες καὶ ἀκούοντες, ἔλαβον πάντες πνευματικὴν ἐνφροσύνην· καρακαλεῖ δὲ ἡ βασιλισσα τοὺς Ὅσιους νὰ προσφέρουσι δέξιν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸν ἄνδρα τῆς Θεοφίλου, μήπως καὶ τὸν συγχωρήσῃ, ἡ δὲ ἱερὰ ὁμήγουσι τῶν Πατέρων, βλέποντες τὴν πίστιν αὐτῆς· ὑπεσέβησαν νὰ πληρώσωσι τὸ ζήτημά της. Ὁ μέγας λοιπὸν Μεθόδιος συναθροεῖ ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλον τὸ ἱερατικὸν σύστημα, μὲ τὸν εὐσεβῆ λαόν, καὶ ἔρχονται εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τὴν ἁγίαν Σοφίαν, ὁμοῦ ὁ μέγας Ἰωαννῖκος, καὶ ὁ Ἀρσάκιος· οἱ στουδαῖοι Νανικράτιος καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου· Θεοφάνης ὁ γραττός· Μιχαὴλ ὁ σύγγελος καὶ ἀμυπολίτης, καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ ἐπιτελοῦσαν ὁλονόκτιον δέξιν ὅλην τὴν καθαρὰν ἐβδόμηδα διὰ τὸν βασιλέα Θεόφιλον δακρύοντες καὶ νηστεύοντες· τὰ αὐτὰ ἔκαμε καὶ ἡ βασιλισσα Θεοδώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλικοῦ παλατίου μὲ ὅλας τὰς εὐλαβεστέρας καὶ ἐγκρίτους γυναῖκας τῆς πόλεως. Ἐξημερώνοντας δὲ ἡ παρασκευὴ τῆς πρώτης ἐβδομάδος, ἀπεκοιμήθη ὀλίγον ἡ βασιλισσα ἐκεῖ ὅπου ἐπροσηύχετο· καὶ βλέπει ὁπτασίαν τοιαύτην· ὅτι νὰ ἦτο εἰς τὸν στύλον τοῦ Σταυροῦ, καὶ νὰ ἔβλεπε πολλούς· αἰθίοπας μέλα-

ἔβλεπεν ὅλον τὸ ἱερατικὸν τάγμα ὁποῦ ἐλυ-
ποῦντο θαρρῶς εἰς τὴν σωτηρίαν του, μᾶλλον δὲ
τὸν ἄρχοντα μάγιστρον τὸν Ἑμμανουήλ, ἀνί-
σταται εὐθύς, καὶ ἐπιτηδεύεις ξεγυμνώνει τὰ
ἀπόκρυφα μέλη του, τὰ ὅποια τόσον ἐφάνη-
σαν ἀπεξηραμένα, καὶ νεκρωμένα εἰς τόσον
ὁποῦ καθ' ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁρῶντας ἐληροφω-
ρεῖτο, ὅτι ἀδύνατον τοιαῦτα μέλη νὰ πράξωσιν
ἁμαρτίαν τοιαύτην· τοῦτο βλέποντες οἱ παρόν-
τες ὀρθόδοξοι, ἔλαβον μεγίστην χαρὰν, καὶ
εὐφροσύνην· κατησχύνθησαν δὲ οἱ αἰρετικοὶ
συνκοφάνται. Χαριεντιζόμενος δὲ ἓνας ἀπὸ τοὺς
ἄρχοντας, ἠρώτησε τὸν Ἅγιον τὴν αἰτίαν τῆς
νεκρώσεως τῶν μελῶν του· ὁ δὲ Ἅγιος ἀπε-
κρίνατο, ἐστάληκα λέγει, τὸν δεινὰ καιρὸν
πρέσβυς εἰς Ῥώμην διὰ βασιλικὴν ὑπηρεσίαν,
συνέβη δὲ νὰ λάβω τότε ἐκεῖ μεγάλῃν πύρρῳσιν
τῆς σαρκὸς· φοβούμενος λοιπὸν νὰ μὴ ἀπο-
λέσω τὴν καθαρότητα τῆς σωματικῆς, ἐπρό-
σπευξα πρὸς τοὺς πρωτοκαρτερῶντας Πέτρον καὶ
Παῦλον, παρακαλῶν αὐτοὺς ἡμέρας καὶ νύκτας
πολλὰς· καὶ μίαν νύκτα μοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον
μου, πῶς νὰ ἦλθον οἱ δύο Ἀπόστολοι, καὶ
ἔλπεσαν τὰ χροῖα μέλη μου, καὶ μοῦ εἶπαν
τοιαῦτα λόγια. Ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ εἰς τὸ ἔξῃς,
μὴ ἔχῃς φόβον τινά· μοῦ ἐφάνη δὲ ὅτι νὰ τὰ
ἔκωσαν με φωτῖαν, ἐπειδὴ τόσον πόνον αἰσθάν-
θηκα, ὥστε πῶς ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πόνου
ἐξυπνήσα, ἀπὸ τότε λοιπὸν, ἔως τώρα, τῇ τοῦ
Χριστοῦ μου χάριτι, καὶ τῇ θαυματουργίᾳ τῶν
πανεμφάνων Ἀποστόλων, ἐνεκρώθησιν τὰ παι-
δογόνα μου μέλη, καὶ πλέον δὲν αἰσθάνομαι
σαρκικὴν ἐπιθυμίαν παντάπασιν. Ἀυτὰ βλέπον-
τας καὶ ἀκούοντας ὁ μάγιστρος Μανουήλ, προσ-
τάζει καὶ φέρονσι τὴν γυναῖκα εἰς τὸ μέσον ἐκεῖ,
καὶ τὴν ἑξετάζει με πολλὴν ἀκριβείαν, διὰ νὰ μαρ-
τυρήσῃ φανερά τὸ πόθεν παρεκινήθη νὰ συκο-
φαντήσῃ τὸν Ἅγιον· φοβουμένη λοιπὸν, ὁμο-
λογεῖ φανερά τὴν ἀλήθειαν, παρασταίνει τὰ
πρόσωπα ὁποῦ τῇ ἔδωσαν τὰ ἀργύρια, τὰ ὅποια
ἔχει ἀκόμῃ εἰς τὸ σεντοῦνί της, ἐσφαγμένα
με τὴν βοῦλάν των σνκοφαντῶν, στέλλουσιν
οἱ χριταὶ καὶ φέρονσι τὸ σεντοῦνι, καὶ εὐρίσκου-
σιν ὅλα ὡς εἶπεν ἡ γυνὴ· τί τὸ μετὰ ταῦτα· γίνε-
ται ἀπόφασις νὰ παιδευθῶσιν οἱ σνκοφάνται,
κατὰ τοὺς βασιλικοὺς νόμους· ἐτοιμαζονται τὰ
βασανιστικὰ ἐργαλεῖα· ἀλλὰ πάλιν ἡ χριστομί-
μητος εὐσεβὴς τοῦ ἱεροῦ Μεθοδίου ἐμεσί-
τευσεν εἰς τοὺς ἄρχοντας, καὶ τοὺς ἐλύτρωσεν
ἀπὸ τὰς τιμωρίας τοῦτο μόνον εἶπε νὰ τοῖς

δοθῇ διὰ κανόνα των, ὅτι τὸν κάθε χρόνον
τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐπιτελεῖται ἡ ἐορτὴ τῆς Ὀρθο-
δοξίας, νὰ ἀναθεματίζονται ἓνας καθ' ἓνας
μεγαλοφώνως, ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου τῶν
Βλαχερνῶν, ἔως εἰς τὸν περιώνυμον ναὸν τῆς
Ἁγίας Σοφίας, διὰ τὸ μῖσος ὁποῦ ἔχουν εἰς
τὰς σεβασμίας καὶ θείας εἰκόνας, τὸ ὅποιον καὶ
ἔγινε καὶ ἐκράτησε χρόνους πολλοὺς, ἔως ὁποῦ
ἔξωσαν οἱ μισόχριστοι εἰκονομάχοι, καὶ τοῦτο
διὰ ἀδελφῶνα τῆς αἰωνίου κοίσεως.

Ποιμαίνοντας δὲ τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ὁ
Μέγας Μεθόδιος, καὶ βαστάζων εἰς τὸ ἱερὸν
αὐτοῦ καὶ πολυάθλον σῶμα τοῦ Κυρίου τὰ
σιγήματα, θαύματα ἐτέλει παραδόξα, καὶ Πνεῦμα
ἅγιον ἔχε καθολικά, καὶ ἐπροφήτευσεν τὰ μέλλον-
τα, καθὼς ἐπροφήτευσεν καὶ ὅταν ἐπῆγαν πρὸς
αὐτὸν τὸν οὐράνιον ἄνθρωπον, καὶ ἐπῆγειον
ἄγγελον αἱ μοναστήριαι ὅλαι τῆς Μονῆς τοῦ
Χρυσοβαλάντου, καὶ πανευλαβῶς αὐτὸν ἐπρο-
σκύνησαν, ζητοῦσαι νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὰς.
Ἦγουμένην, ἠρώτησε λοιπὸν ὁ Ἅγιος, ποῖον
ἐπρόκειναι ἀπὸ ὧν νὰ ταῖς χρησιμοποιήσῃ.
Ἦγουμένην, αὐταὶ δὲ ἀπεκρίθησαν, οὐδεμίαν· λέ-
γοντες, ὅτι, μόνον εἰς τὸν Θεὸν πρῶτον ἐλπί-
ζομεν, δεύτερον δὲ εἰς τὴν ἀγιωσύνην σου, με-
τὰ τὸ νὰ ἔχῃς ἀνεῦμα ἅγιον εἰς τὸ νὰ ψηφίσῃς ὅτιαν
σὲ φωτίσῃ ἡ χάρις του· ὁ δὲ Θεοφόρος ἀπεκρί-
νατο πάνσοφα, ἤξεύρω πῶς ὅλα ἀγαπάει, καὶ
ἐπιθυμεῖτε διὰ Ἦγουμένην σας τὴν φυλάττειν.
Εἰρήνην· ὄντως ἡ γνώμη σας εἶνε θεάρεστος, καὶ
ὡς εἶναι δεδοξασμένος ὁ Κύριος, ὁποῦ μοῦ ἐφα-
νέρωσε τὰς ἀρετὰς αὐτῆς· ὡς ἤκουσαν ταῦτα αἱ
μονάζουσαι, ἐθαύμασαν, καὶ πανευλαβῶς αὐτὸν
ἐπροσκύνησαν, λέγουσαι· ὄντως ὁ Θεὸς κατοικεῖ
εἰς τὴν μακαρίαν ψυχὴν σου, καὶ σὲ φωτίζει καὶ
σοὺ φανερόναι τὰ ἀπόκρυφα μυστήρια μου. Ἐδύθῃ
οὖν ἐγεγρεῖς ἀπὸ τὸν θρόνον ὁ ἅγιος, ἔλαβε θυμ-
ατήριον, καὶ εὐλόγησας τὸν Θεόν, με τὴν προ-
φουσίαν ὑμνοῦν, ἐχειροτόνησεν τὴν μακαρίαν
Εἰρήνην διάκονον τῆς μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἤξεύ-
ρωντας ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ὅτι ἦτον καθαρω-
τάτη, καὶ ἄμωμος, εἴτα τὴν ἐσφαγίσαν Ἦγουμέ-
νην, καὶ διδάσκωντάς τὴν πῶς νὰ πορεύεται, πῶς
νὰ καθοδηγῇ καὶ νὰ κυβερνᾷ τὰς ἀδελφὰς εἰς
νομὰς σωτηρίους, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ τὴν Εἰρή-
νην, καὶ τὰς λοιπὰς μοναζούσας. Ὁ δὲ συγγραφεὺς
τοῦ βίου τῆς μακαρίας Εἰρήνης, διὰ νὰ δεῖξῃ
πόσῃν ἀγιότητα εἶχεν ὁ μέγας Μεθόδιος, διη-
γεῖται καὶ ταῦτα τὰ ἀξιοκύνστα· λέγει λοιπὸν τὴν
ἡμέραν ὁποῦ ἐόρταζεν ἡ Ὁσία τὴν ἐορτὴν τοῦ

μεγάλου Βασιλείου, κατὰ τὴν πρώτην φυλακὴν
τῆς νυκτός, ἤλθε φρονὴ ἀοράτος· εἰς τὴν Ὁσίαν,
λέγουσα, ἐπρόδεξι τὸν ναύκληρον, ὁποῦ σοὺ φέρε
τὰς ὁπώρας, τὰς ὁποίας τρώγουσα, θέλεις λάβῃ
εἰς τὴν ψυχὴν σου μερίστην εὐφροσύνην, καὶ
ἀγαλλίασιν. Ὅθεν ἔσπευξε δύο ἀδελφὰς εἰς τὴν
θύραν διὰ νὰ εἰσάξωσιν ὁποῖον ἔξω τῆς θύρας
εὐφροσύνη· ἔρχεται λοιπὸν πρὸς τὴν Ὁσίαν ὁ ναύ-
κληρος, καὶ βιάλλει μετάνοιαν, κίμωνουσα δὲ προ-
σευχὴν ἡ Ὁσία, καὶ καθίσαντες, τὸν ἠρώτησε τὴν
αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ του· ὁ δὲ ναύκληρος ἀπε-
κρίθη, ναύτης εἰμὶ Ὁσία μου· ἀπὸ τὴν νῆσον
τῆς Πάτμου· εἰσέθηκα εἰς τὸ καράβι, διὰ νὰ ἔλθω
ἐδῶ εἰς τὴν βασιλεύουσάν σου· ὅταν σὺν ἡσχίσαιεν
νὰ ὁρμενίζωμεν, ἐτι ὄντες πλησίον τῆς νήσου,
εἶδόμεν εἰς τὸ περιγέλιον, ὥραϊον, καὶ θεοειδὴ
γέροντα, ὅστις μὲς ἐφώναζε νὰ τὸν προσμενω-
μεν, διὰ νὰ ἔλθῃ μαζί μας· ἡμεῖς δὲ μὴ δυνά-
μενοι νὰ σταθώμεν, μετὰ τὸ νὰ ἦτο καὶ ὁ ἀνε-
μοῦς ἀπορροῆς, καὶ ὁ τόπος ξηρόδης, καὶ βορρῶ-
δης· αὐτὸν ὁ θαυμασιὸς γηροῦς ἐφώναζε μεγα-
λοφρόντορον λέγωντας, σταθίτω ἡ ναῦς, ἔως τοῦ
ἐλθεῖν με· καὶ ὁ τοῦ θαύματος, τὸ μὲν καράβι
εὐθύς ἐστάθη, ὁ δὲ θεοειδὴς γέρονς ἤλθε πρὸς
ἡμᾶς, περιπατῶν εἰς τὰ κύματα ἐμβαίνοντας δὲ
εἰς τὰ πλοῖον, ἔβγαλε τρία μῆλα ἀπὸ τὸν κόλ-
πον του, καὶ μοῦ τὰ ἔδωκε λέγωντας, ὅταν σὺν
Θεοφύλῳ εἰς τὴν βασιλεύουσάν σου, δόσε τὰ τῷ
Πατριάρχῃ λέγωντάς του, πῶς τοῦ τὰ ἔστειλεν ὁ
παράκλητος Θεός, καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Ἐπιστῆθεις
ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἔπειτα ἄλλα τρία μῆλα
ὁμοῦ ἔδωκε μοι λέγων, ταῦτα τῇ Ἦγουμένῃ
τοῦ Χρυσοβαλάντου Εἰρήνῃ ἐγγιγίσειον, λέγον-
τας, φάγε ἀπὸ ἑαῖνα ὁποῦ ἐπεθύμησεν ἡ ψυχὴ
σου ἡ καθαρά καὶ ἀμόλυντος, ὅτι τώρα τὰ ἔφερα
ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ὅντως εἶπε, καὶ εὐλόγησε
τὸν Θεόν, καὶ μὲς ἠντήθη, καὶ παρενθύς τὸ
μὲν πλοῖον ἐκίνησεν, αὐτὸς δὲ γέγονεν ἄφαντος·
ἔδωκε λοιπὸν τὰ τρία τῷ Πατριάρχῃ Μεθοδίῳ,
τὰ δ' ἄλλα τρία, ἔλαβε ἡ ἀγιωσύνη σου· ὡς ἤκουσε
ταῦτα ἡ Ὁσία, ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της,
καὶ πολλὰς εὐχαριστίας ἀπέδωκε τῷ Θεῷ, καὶ
τῷ ἡγαγμένῳ αὐτοῦ μαθητῇ, καὶ τὰ ἔλαβεν
εὐλαβῶς ὡς ἐκ Θεοῦ θεῖα δῶρα. Ταῦτα τὰ ἅγια
τοῦ Παραδείσου μῆλα, ἐπερίσσευαν τὰ γήινα
μῆλα, εἰς τὰ τρία προτερήματα ταῦτα, πρῶτον
μὲν εἰς τὴν εὐμορφίαν καὶ ὥραϊότητα, δεύτερον
δὲ εἰς τὴν εὐδοκίαν, καὶ τρίτον εἰς τὴν μεγα-
λειότητα, ὄντως ἑξαίσια καὶ θαυμάσια. Ταύτην
τὴν διήγησιν ἀνεφέρωμεν διὰ καρύκευμα τοῦ

λόγου, καὶ διὰ νὰ φανερώσωμεν τὴν ὑπεροχὴν
τοῦ Ἁγίου, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἀγνώ-
τερον ἄλλον δὲν εἶχεν ἡ βασιλεύουσα μεταξὺ
ὧν τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τὸν μέγαν Μεθόδιον, καὶ
τὴν Ὁσίαν Εἰρήνην, μετὰ ὧν τῶν γυναικῶν.

(γ' ἀνάγνωσις)

Εἰς δὲ τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας
τοῦ Μιχαὴλ, προεῖδεν ὁ μέγας Μεθόδιος
(ὡς προσημασιὸς ὁποῦ ἦτο) τὸν θάνατον
τοῦ θεοφόρου Ἰωαννικίου, ὅθεν προεῖπε νὰ ἀπο-
θάνῃ, ἐπὶ γὰρ μετὰ τὸν κληρὸν του, διὰ νὰ κάμῃ τὸν
τελευταῖον ἀποκαρμὸν, καὶ τὸ καράβι, διὰ νὰ εἰσέλ-
θῃ, ὁ δὲ θεὸς Ἰωαννικίου προεβλέπωντας τὸν
ἐρχομὸν τοῦ μεγάλου Μεθοδίου ὑπερεκβάλλοντας
ἐχάρη· ὅθεν ὥσων νὰ ἦτο ὁ γυῖς ἐσπρώθη, καὶ
προσπῆνθησεν τὸν Πατριάρχῃν· ἔπειτα καθήσαν-
τες ὁμιλοῦσαν διεξοδικὰς ὑποθέσεις ψυχωφελεῖς,
μάλιστα δὲ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Ἐκκλησίας,
καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ἔπειτα ἐνουθέτησεν
ἀρετὰ τοὺς πληρωσίους, καὶ ὅλον τὸν προσελθόντα
ἐκεῖ ὀρθόδοξον λαόν, διὰ νὰ φυλάττωσι τὴν ὀρθο-
δοξίαν μέχρι τέλους, νὰ προσέχωσι δὲ νὰ μὴ ἀπα-
τήσωσι πάλιν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς· καὶ νὰ ἔχωσι
τὴν προσκυνοῦσαν εὐσεβείαν εἰς τὸν ἀληθινὸν
θεοῦ Ποιμένα θεῶν Μεθόδιον καὶ νὰ φυλάττωσι
τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην, νὰ
ἀγαπᾷ καθ' ἓνας τὸν συμμέρον τοῦ πλησίον του,
ὥσων τὸ ἰδικόν του συμφέρον· αὐτὴ γὰρ εἶναι
ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη, ὁποῦ ἀρμυρὴ εἰς τοὺς χρι-
στιανούς· τὸ νὰ ἀγαπᾷ δὲ ὁ φίλος τὸν φίλον,
καὶ ὁ συγγενὴς τὸν συγγενή, τοιαύτη ἀγάπη
ἔχουσι καὶ τὰ ἔθνη, οἱ τελῶναι, καὶ ἁμαρτωλοί·
μετὰ ταῦτα ψυχωφελεῖς νοουθεσίας ἐστερέωσε τὸν
ἐπρωτῆσαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Παναγιωτά-
του Μεθοδίου. Γινώσκετε λέγει, ὁ τέκνα, καὶ
ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν μου,
ὁκτώ μῆνες περὶ ὅσον, θέλει ἀπολυθῆναι καὶ
ἡ κοίμησις τοῦ Πατρὸς καὶ Ποιμένος σας, ὅπως
συνευφρανόμεθα ὁμοῦ εἰς τὴν χαρὰν τῶν δι-
καιῶν, εἰς τὴν ψαλμωδίαν τῶν εὐφραννομένων,
δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὴν Τρισύνην Θε-
ότητα. Ταῦτα προεῖπε ὁ θεὸς Ἰωαννικίου, καὶ
ἡ πρόβόλῃς αὐτοῦ ἀλήθευσεν· ἐπειδὴ ἀπ' οὗ
ἐπέρασεν τρεῖς ἡμέραι, τῇ τρίτῃ τοῦ Νοεμβρίου
μηνός, παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς
χειρὰς Θεοῦ, προϋπαντώντας αὐτὴν οἱ χοροὶ τῶν
Ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων· τὸ δὲ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ
ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐνεταφίσεν ἐντίμως καὶ

εὐλαβῶς ὡς ἔπρεπεν' ὁ δὲ μέγας Μεθόδιος, ἀπ' οὗ ἐστόλισε καὶ ὁράσας τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον μετὰ λαμπρὰς ἀρεταῖς του, καὶ μετὰ τὰ ἡρωϊκὰ του κατορθώματα, ἀπερνώντας μῆνες ὁκτώ, ὡς προείπεν ὁ θεὸς Ἰωαννίκιος, εἰς τὰς δεκατέσσαρας τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, τὸν μυστικὸν Νυμφίον τῶν καθαρῶν καὶ ἀσπίλων ψυχῶν. Ἐθρήνησε δὲ τὴν ὁρασίαν τοῦ τοιοῦτου Ποιμένος ὅλη ἡ βασιλευμένη, ἡ κρείττον ἐλατύν ὅλη ἡ οἰκουμένη' ὅθεν συνέδραμον εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του ὁ βασιλεὺς μετὰ ὅλην τὴν Σύγκλητον, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ Ἱερατεῖον. Τίς δὲ νὰ διηγῇ τὸ πλῆθος ὁποῦ συνέδραμον εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ τοιοῦτου Ἀγίου; Τάχα καθυστέρησαν τὰ μικρὰ βρέφη; τάχα δὲν ἐπρόσδραμον ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἀρρώστων τῆς Πόλεως διὰ τὰ λῶσιν ἁγιασμένων καὶ ὑγιαίν, καθ' ἑνὸς κατὰ τὴν ἀρρωστίαν του; τάχα πόσοι νὰ ἐκαταπατήθησαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, στενοχωρούμενοι ποῖος τὰ προφθάσῃ νὰ πέσῃ ὑποκαίτω τῆς κλίνης τῆς Ἱερᾶς καὶ χαριτοβρύτου, ὁποῦ ἐβάσταζεν ἐκεῖνο τὸ ἀθλοφορὸν καὶ πολυάθλον σῶμα; τὸν μυριάλδον θησαυρὸν; καὶ τὸ ταμεῖον τῆς χάριτος; Πόσοι θαυροῦτε νὰ ἔγειναν θυσία ἐκείνην τὴν ἡμέραν διὰ τὸν πόθον τοῦ Ἀγίου; Πόσοι νὰ ἔγειναν αὐτοπροαίρετοι μάρτυρες, ἐξελόθῃ τὰ θύματα, συνοδοιπόροι τῆς μακαρίας ἐκείνης ψυχῆς; Ἐπρεπε βέβαια ἔπρεπε νὰ εἶναι τότε παρὼν τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέγας ὁῦτος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μεγαλόφωνος σάλπιγξ, ὁ πολὺς ἐν θεολογίᾳ Γρηγόριος, διὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ τὴν κηδεῖαν τοῦ μεγάλου καὶ οὐρανόφρονος Μεθοδίου, καθὼς ποτὲ ἐκφαντορικώτατα ἐπερίγραψε τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ὁμοψύχου καὶ φίλου του' ἡ γὰρ νὰ ἦτο ὁ πολὺς ἐν σοφίᾳ καὶ ἀγιοσύνῃ Φώτιος, ὁ διάδοχος καὶ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὡς λέγουσι ὅστις συνέγραψε λόγους ἐγκωμιαστικούς καὶ ὕμνους ἐπιταφίους τῷ Παναγιωτάτῳ θείῳ του μεγάλῳ Μεθόδῳ; τοὺς ὁποίους ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἠφάνισεν, ἴσως δὲ καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Φωτίου, ὡς αἰρετικοί, καὶ κατηγοροὶ τοῦτον ἀσπονδοὶ, νὰ κατέκαισαν ταῦτα, διὰ νὰ μὴ φαίνεται ὁ Ἱερὸς Φώτιος ὁποῖους ἤρωας εἶχε προγόνους, καὶ ἀπὸ ποίαν ἁγίαν σειρὰν ἐκατήγετο διὰ νὰ μὴ ᾄδεται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν μακά-

ριον Φώτιον, τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο μελῶδημα Ἐκ ὁῦζης ἀγαθῆς, ἀγαθὸς ἐδιδάσθησε καρπός).

Ἀλλ' ὁ Πάτερ Πατέρων Μεθόδιε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, καὶ ὁμόθρονε, Μαγύρον καὶ Ὀμολογητῶν ἰσοστάσιε, ὁ δόξα καὶ κλέος τῶν Πατριαρχῶν, ὁ πεμνολόγημα τῶν ἀσκητῶν, ὁ καθαρῶτα καὶ ἀναγῶτα τῆς ἀθέου εἰκονομαχίας, ὁ ὑπέριμαχε καὶ φύλαξ τῆς ὀρθοδοξίας, ὁ πολυάθλε καὶ μυριάθλε Ὀμολογητὰ ὁ παμμέγιστε στρατηγὲ καὶ τροπαιοφόρε τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ θεόπαι, καὶ θεόληπτε, ὁ θεόσοφς, καὶ θεηγόρος ὁ θεοπέσις, καὶ θεόπνευστε, ὁ θεοδῶν, καὶ θεοστήρικτε, ὁ θεοφόρε, καὶ φωτοφόρε. Δεόμεθά σου εἰσπληχτικώτατε Πάτερ, δέξαι ἀπὸ τὸν ἀνάξιον ἐμέ, τὸν παρόντα ἀμαρτωλὸν λόγον, δέξαι καὶ τὴν παροῦσαν παννύχιον δοξολογίαν καὶ ὑμνοῦσαν ὁποῦ σοὶ προσφέρωμεν ἐκ ἀνεμιαστικῆς ἀγάπης, καὶ εὐλαβείας μικρᾶς, ὡς ἐδέχθη ὁ Δεσπότης Χριστὸς τὰ δύο λεπτὰ τῆς χήρας ἐκείνης. Ἐτι παρακαλοῦμέν σε Πάτερ φιλόνητο, τοῦ φιλόνητου Χριστοῦ μιμητὰ, μὴ παραβλέψῃς τὴν πενήτην δέησιν ἡμῶν τῶν ἀνάξιων δούλων σου, καταπατῶν τοὺς πρὸς Θεὸν πρεσβείας σου τὸν οἶκον τῶν ἀκαθάρτων παθῶν ὅπου μᾶς κατακαυρύνουσι πιστεύομεν καὶ πιστεύομεν ὅτι δὲν θέλεις μᾶς παρακούσει Ἄγιε τοῦ Θεοῦ. Χάρισαί μας ὑπομονὴν οὐρανόθεν θεοπάροχον, καὶ ἀνδρείαν εἰς τὰς προσβολὰς τῶν δαιμόνων διασκέδασον τὴν ἀνεμοζάλην καὶ τρικυμίαν τῶν πειρασμῶν τῆς ψυχῆς μας, ἀπὸ τῆς ὁποίας τρικυμίας κινδυνεύομεν νὰ καταποντισθῶμεν, καὶ κατὰ κράτος νὰ ἀπολεσθῶμεν, φρίττουν ἡμῶν τὸν ἐσκοτισμένον νοῦν ἵνα μὴ περιπλανᾶται εἰς τὰς τοῦ κόσμου μεταιότητας, σκέπασον ἡμᾶς ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, δίδασον ἡμᾶς ἀνοθεῖν, δίδασον ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, πῶς νὰ περιπατῶμεν εὐστόχως καὶ θεαρεστῶς τὸν στενὸν καὶ τεθλιμμένον τοῦτον δρόμον τῆς μοναδικῆς ζωῆς καθὼς ὑπεσχέθημεν ἐμπροσθεν τῆς ἁγίας Εἰκόνας τοῦ Δεσπότη ἡμῶν Χριστοῦ, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος ἡ τιμὴ, ἡ λατρεία, καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάσχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ Ἀγαθῷ, καὶ Ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἄρτι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΘΟΔΙΟΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια, Ἦχος δ'.

Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως.

Τῷ Ἱεράρχῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσδράμωμεν, οἱ καχεκτοῦντες ἐν δεινοῖς καὶ βοήσωμεν, ἀπὸ καρδίας λέγοντες αὐτῷ καὶ ψυχῆς: Πάτερ ἁγιώτατε ὦ Μεθόδιε Μάκαρ, Πρέσβευε πρὸς Κύριον, παρόρησίαν ὡς ἔχων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει καὶ στοργῇ, προσπεφηνότων τῇ σκέπῃ σου πάντοτε.

Λόξα, ὁμοιον.

Πατριαρχῶν τὴν καλλονὴν καὶ τὸ κλέος, ὀρθοδοξίας σάλπιγγα τὴν μεγίστην, ἀνευφημοῦντες κροᾶξωμεν αὐτῷ οἱ πιστοί. Ἄγιε Μεθόδιε, ἱερώτατε Πάτερ, σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ τὰς ἰάσεις δίδου δαφυλῶς, τοῖς τῷ Ναῷ σου ἀεὶ καταφεύγουσιν.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρύόυσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σου, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἄρτι ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' καὶ ὁ Κανὼν.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Φαινοτάταις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενος, τὸ ζοφερόν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, καὶ ὅλον με συνέτισον, καὶ παράσχου μοι χάριν, ὅπως ἀξίως ὑμνήσω σε, Πάτερ Ἱεράρχα Μεθόδιε.

Τῷ τοῦ Κυρίου ἀνενδότως ἔρωτι, ὅλως πυρούμενος, καὶ τῷ τούτου φόβῳ, Μάκαρ στοιχειούμενος, πρὸς ἀρετῶν ἀκρόρειαν ἀνηρέχθης Θεόφρον, Τριάδος οἶκος γενόμενος, Πάτερ Ἱεράρχα Μεθόδιε.

Αναλαβὼν τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὰς παρατάξεις, τῶν ἐχθρῶν ἐχώρησας, καὶ τούτους τροπώσάμενος, τὸ βραβεῖον ἐδέξω, παρὰ τοῦ πάντων δεσπτόζοντος, Πάτερ Ἱεράρχα Μεθόδιε.

Θεοτοκίον.

Εξ ἀναγκῶν καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ ἀνηρέστων κακῶν, καὶ δεινῶν παντοίων, καὶ ἐκ περιστάσεως, καὶ τῆς μελλούσης Ἀχραντε, κατακρίσεως ῥύσαι, καὶ βασιλείας ἀξιώσον, τοὺς εὐλκρινῶς σε δοξάζοντας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Απὸ νεότητος Σοφέ, ταῖς ἡδοναῖς προσοχθίσας, καὶ τὸν σάλον τῶν παθῶν κατευνάσας, ἐνδιαίτημα σεπτόν, τοῦ Παρακλήτου γεγονός· διὸ καὶ ἀνεδείχθης, ἱερουργὸς ἱερώτατος.

Ως κορυφαῖος τῆς σεπτῆς, καὶ θεολέκτου Συνόδου, τὴν προσκύνῃσιν τῶν θείων Εἰκόνων, ἐδογμάτισας Σοφέ, καὶ τοὺς πιστοὺς ἐστήριξας, τοὺς δὲ εἰκονομάχους, ὡς δυσσεβεῖς ἀπεκήρυξας.

Ως ἀξιοθέος ναός, πανευπρεπῶς δεδειγμένος, ναοὺς δεῖξον τοῦ Θεοῦ Θεοφάντορ, τοὺς τῷ θείῳ σου Ναῷ, διηνεκῶς ἐμμένοντας, καὶ διαθέσει ὅλῃ, ἀκαταπαύστως σε μέλποντας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σοί, ἀνενδοιάστως Παρθένε, καὶ θερμῶς σε Θεοτόκε ὑμνοῦντας, ἐκ παντὸς ἀνιανοῦ, ἀπήμονας περισώζε, καὶ τῶν δεινῶν ἐκείνων, κολαστηρίων ἐξάρπασον.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοφόρε, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου Ἄγιε, καὶ δώρησαι ψυχικὴν σωτηρίαν.

Επίβλεψον, ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει:

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός... Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδ. Χριστιανῶν... Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου... Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν... Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς... τοῦ, Κύριε ἐλέησον, *ψαλλομένου ἀνά τρίς*. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν: Ὅτι ἐλέημων... τὸ ἐπόμενον

Κάθισμα, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτην θερμόν, καὶ μέγαν ἀντιλήπτορα, πλουτοῦντες ἀεὶ, δεόμεθά σου πάντοτε, ἐκ κινδύνων λύτρωσαι τοὺς σοὺς δούλους τάχιον Ἄγιε, καὶ ἐκ παντοίων νόσων καὶ παθῶν, καὶ ἐκ σκανδάλων, Μάκαρ Μεθόδιε.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Τὸ σπερὶν τῆς σῆς σοφίας ἐθαύμασαν, καὶ οἱ μάτην Μάκαρ σοὶ ἐχθραίνοντες· τῶν δυσεφίκτων γὰρ ἐννοιῶν, τὸν νοῦν τῷ κρατοῦντι, σαφὴ σαφῶς προετίθεσο· διὸ καὶ παρὰ πάντων, σεβαζόμενος ὤφθης, τοῦ Θεοῦ σε Θεόφρον δοξάσαντος.

Μετὰ μακρὰς τὰς κακουχίας Θεσπέσιε, μετὰ πείραν ἀνυποπίστων θλίψεων, σὲ ποιμενάρχην τῆς ἐαυτοῦ, ποιμένης προχειρίζει, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ ἅπασαν, ἀγλὴν κακοδοξίας, ἐξηφάνισας Μάκαρ, τῷ φωτὶ τῶν σοφῶν διδαγμάτων σου.

Παρανομεῖν, διὰ παντὸς μελετήσαντες, παρανόμων Μάκαρ τὸ συνέδριον, δι' ἐπινοίας σοι πονηρᾶς, πονηροῦ γυναιίου, μῶμον προσάψαι ἠπείγοντο, τῷ φθόνῳ τετηκότες, δόξης δέ σοι μεγίστης, ὡς οὐκ ἤλπιζον ὤφθησαν πρόξενοι.

Θεοτοκίον.

Διὰ παντός, οὐ διαλείπω ὁ ἄθλιος, ἀμαρτάνων, καὶ παραπικραίνων σε, τὴν ἀγαθὴν μου καταφυγὴν, τὴν ἐμὴν προστατίν, τὴν σωτηρίαν μου Πάναγνε· ἀλλ' ὅμως σοι προσπίπτων, οὐ μὴ παύσω κῆρυγάζων, γλυκυτάτῃ μου Δέσποινα σώσόν με.

Ῥδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Τῇ σφενδόνι Παμιμάκαρ, τῶν σεπτῶν δογμάτων σου φάλαγγα ἄπασαν, τῶν αἰρετιζόντων ἐσφενδόνισας ἄρδην καὶ ὤλεσας, καὶ τῆς ἀσεβείας τὴν ἐπηρμένην δυναστείαν, κατηδάφισας σθένει τοῦ Πνεύματος.

Τὸ πολίτευμα ἔχων, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὡς ὁ Παῦλος Θεσπέσιε, περιὼν ἐν κόσμῳ, τῆς ἐφέσεως ἤδη ἐπέτυχες, καὶ νῦν ἐμβατεύων, τοὺς οὐρανοὺς καθικευτεύεις, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ὡς σεπτὸς ἀρχιθύτης, θύων τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ τὸν τὰ πταίσματα, αἶροντα τοῦ κόσμου, σεαυτὸν αὐτῷ Μάκαρ προσήνεγκας, ἱερεῖον ὥσπερ, πυρακτωθεὶς ταῖς πολυτρόποις, τῶν βασάνων ιδέαις Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, πάναγνε, πανύμνητε, καὶ παναμώμητε, ἡ καταφυγή μου, τὸ γλυκύ μοι καὶ προᾶγμα καὶ ὄνομα, καταξιώσόν με, κατατρυφήσαι εἰς αἰῶνας, τῆς ἀλήκειου ἐκείνης φαιδρότητος.

Ῥδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Χαρμονικῶς τὴν σεπτὴν, Παμιμάκαρ ἄγομεν μνήμην σου· τῇ σῇ προνοίᾳ καὶ γάρ, ἐκ μέσου γεγένηται, κατήφεια ἅπασα τῆς κακοπιστίας, καὶ χαρὰ ἡμῖν ἐπέλαμην.

Τὴν Ἐκκλησίαν Χριστέ, ἀκράδαντον διατήρησον, ἐν ὀρθοδόξῳ ᾄει, τῇ πίστει λατρεύειν σοι, φιλόανθρωπε Κύριε, τοῦ σου Ἱεράρχου, εὐπροσδέκτοις παρακλήσεσιν.

Ὡς μέγας Ἀρχιερεὺς, μεγίστην ὄντως ἐπλούτησας, τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ ἀνθρώπων τὰ πταίσματα, συγχωρεῖν πανένδοξε, διὸ πᾶσι δίδου, ἐγκλημάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Τρικυμιῶν μὲ ἀγνή, τῶν κοσμικῶν ἐλευθέρωσον, καὶ εὐπλοεῖν με ᾄει, τοῦ βίου τὸν κλύδωνα, ἀξιώσον Δέσποινα, καὶ πρὸς θεῖον ὄρμον, Θεοτόκε με προσόρμισον.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Ἱεράρχα, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου Μέγιστε, καὶ δώρησαι ψυχικὴν σωτηρίαν.

Αᾠχευαντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρόρησιν.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει: Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός. Ἐπὶ δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους ζωῆς. Καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν: Ὅτι ἐλεήμων...

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Σὺ προστάτης ὑπάρχων ἡμῶν ἀκαταίσχυντος, καὶ μεσίτης πρὸς τὸν Ποιητὴν δυνατότατος, μὴ παρίδης σὼν οἰκετῶν δεήσεων φωνάς· ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθής, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς δεομένων σου; Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ ῥῦσαι δεινῶν παντοίων, ὁ προϊστάμενος ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε Μεθόδιε.

Κοὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον:

Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην

Στίχ. Στόμα δικαίου ἀποσπάξει σοφίαν.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς...

Σοφία ὀρθοί, ἀκούσωμεν. Εἰρήνη πᾶσι.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.... Πρόσχωμεν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἑμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ ἀρνησάμεγός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Καὶ πᾶς ὃς ἔρει λόγον

εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται. Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγάς, καὶ τὰς ἀρχάς, καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε, ἢ τί εἵπητε· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἃ δεῖ εἰπεῖν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις ἐλεήμων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου Πρεσβείαις...

Εἰτα. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Κἀθειρξιν ὑπέμεινας ἐπταετὴ ὅλην Μάκαρ, καὶ μαστίγων κάκωσιν ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Εἰκόνης αἰοίδιμε· ἕως οὗ ἔθραυσας, τῶν εἰκονομάχων τὴν θρασυτητα καὶ ἐνστασιν, καὶ ἔχρημάτισας Ὁμολογητῆς ἀληθέστατος· Εἰκόνων ἀναστήλωσιν, ἐν Ὁρδοδοξίᾳ ἐκράτυνας, κόσμον Ἐκκλησίᾳ, διδοὺς Πατριαρχῶν ἢ καλλονή, καὶ εὐσεβῶν ἀκροθίνιον, Μέγιστε Μεθόδιε.

Ὁ Τερεῦς... Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

ᾠδὴ ξ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ὡς κρίνον ἡδύπνοον, καὶ ὥσεϊ ῥόδον Παμμάκαρ εὖοσμον, ἐμπιπλᾶς εὐωδίας, καὶ θυμηδίας τοὺς σὲ γεραίροντας, καὶ συνῶδᾳ τῷ Κυρίῳ κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επήρθης μετάρσιος, ὥς ὁ πυρίπνοος τεθρίπῳ ἄρματι, ἀρετῶν τετρακτῦι, καὶ τὰς ἀψίδας Σοφῆ κατέλαβες, τὰς οὐρανίους καὶ ἔνδον ἐχώρησας, τὸ θεῖον στέφος λαβὼν, παντουργικῇ δεξιᾷ.

Ὡς Μάρτυς σὺν Μάρτυσιν, ὥς Πατριάρχης σὺν Πατριάρχεις Σοφέ, Παραδείσου τὸ Πλάτος, στεφανηφόρος χοροβατῶν εἰσαεῖ, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν ἐκάστοτε, ὅσθι ναι πάντας ἡμᾶς, αἰωνιζούσης φλογός.

Θεοτοκίον.

Ελπίς γλυκυτάτη μου, θεοχαρίτωτε Παναγία μου, ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς μου, καὶ εὐφροσύνη τῆς διανοίας μου, καὶ τοῦ νοός μου τὸ θεῖον ἐντρύφημα, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς μὴ ὑστερήσης με.

ᾠδὴ η'. Ἐπιπλασίως κάμινον.

Ιεραρχῶν τὸν πρόκριτον, Ἀποστόλων ὁμότροπον, Ὁμολογητῶν ὥς ἀληθῶς συμμέτοχον, Μαρτύρων ἐφάμιλλον, καὶ τῶν Ὁσίων σύσκηνον, καὶ τῶν Ἀσωμάτων ἰσοστάσιον ὄντως, Μεθόδιον τὸν μέγαν, εὐφημήσωμεν πάντες, Χριστὸν ὑπερυψούντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βιαιοτάτην κάθειρξιν, πολυχρόνιον κάκωσιν, καὶ χαλεπωτάτην σιαγόνων σύνθλασιν, ὀδόντων ἐκρίζωσιν, καὶ ἀλγεινῶν ἐπίτασιν, καὶ τῶν αἰτισμῶν τὰς ἀνυποίστους ὀδύνας, ὑπήνεγκας Παμμάκαρ, σταθιεῖα διανοία· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους, τῆς νίκης ἀνεδήσω.

Ὡς κραταιὸν συλλήπτορα, καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα, καὶ θερμὸν προστάτην, καὶ ἄσειστον ἔρεισμα, καὶ στύλον ἀκράδαντον, καὶ τεῖχος ἀπερίτρεπτον, καὶ προασπιστήν, καὶ ἀρρήγεστατον πύργον, καὶ πρόμαχον γενναῖον, τῶν ἐνθέων δογμάτων, Μεθόδιον τὸν πάνυ, πιστῶς ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Κυμαιομένην πάντοθεν, καὶ οἰκτρῶς ποντουμένην μοι, σάλῳ τῶν αἰσχίστων καὶ ἀθέσμων ἔργων μου, γαλήνης ὥς πρόσξενος, γεγεννημένη κόσμῳ παντί, πρὸς τοὺς γαληνούς, καὶ σωτηρίους λιμένας, προσόρμισόν με ὅπως, ἀνυμῶ εὐχαρίστως τὴν σὴν ἀγαθωσύνην Παρθένε εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μεγίστην ἀξιόγαστε πρὸς Χριστόν, παρρησίαν πλουτῶν καὶ οἰκείωσιν, ὥς δι' αὐτόν, ἅπασαν ἰδέαν ὑπενεγκῶν, μαστί-

γων και στρεβλώσεων, και κολαστηρίων παντοδαπών, πρεσβεύων μη ἐλλίπης, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, σὲ Θεηγόρε μακαρίζοντας.

Τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παρεστηκώς, και τῆς τούτου ἀφράστου τερνότητος, ἐπεντυφῶν, μέμνησο Παμμάκαρ διηνεκώς, τῶν πόθῳ μεμνημένων σου, και ὑμνολογούντων σε εὐλαβώς, και πᾶσι τὴν εἰρήνην, πρυτάνευσον εὐχαῖς σου, και Παραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Τοὺς πόθῳ διαπύρῳ σοῦ τὸν σεπτόν, δειμαμένους ναὸν αἰεσέβαστε, και ἐν αὐτῷ σὲ ὑμνολογούντας εἰλικρινῶς, και τὴν φωσφόρον μνήμην σου, νῦν ἐπιτελοῦντας χαρμονικῶς, συντήρησον ἀτρώτους, ὡς δούλους σου γνησίους, ἐκ πάσης βλάβης και κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Τὸν κληρὸν σου τὸν θεῖον και εὐαγῇ, τὸ σεπτὸν Ὅρος τοῦτο περισῶζε, Μήτηρ Θεοῦ, ἐκ τῆς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομῆς, δαιμονικῆς κακώσεως, και ἐξ ἐπηρείας παντοδαπῆς, και πάντας τοὺς ἐν τούτῳ, σὲ ἐπικαλουμένους, τῆς βασιλείας καταξίωσον.

Καὶ μετὰ τό. Ἄξιον ἐστίν, και τὰ Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε τῆς Τριάδος τὸν ἑραστήν, και Χριστοῦ Εἰκόνοσ, ὑψηλόρον προασπιστήν, εὐσεβῶν τὸ κλέος, εἰκονομάχων πτώσιν, Μεθόδιον τὸν Μέγαν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις Ἐκκλησίας θεῖε ἀστήρ, οἰκουμένης κλέος, Ὁρθόδοξων ὁ στηριγμός, Πατριαρχῶν δόξα, τῆς δυσσεβείας θραῦσις. Μεθόδιε Τρισμάκαρ νῦν εὐφημοῦμέν σε.

Χαίροις ὁ Εἰκόνων τῶν Ἱερῶν, ἐν Ὁρθοδοξίᾳ, και Συνόδῳ Ἱεραρχῶν, τὴν τιμὴν Θεσπίσας, αἰσχύνας τοὺς προστάτας, τῆς εἰκονομαχίας Πάτερ Μεθόδιε.

Ρῦσαι ἐκ κινδύνων και πειρασμῶν, τοὺς συνωνυμοῦντας, σοι Μεθόδιε ἱερὲ και πάντας τοὺς πίστει, προστρέχοντάς σοι Μάκαρ, λιταῖς σου πρὸς τὸ θεῖον, πάτερ τρισόλβιε.

Οἱ τῷ θεῷ οἶκῳ σου και Ναῶ, νῦν συναθροισθέντες, σοὶ προσπίπτομεν εὐλαβῶς, φωτισμὸν αἰτοῦντες, και τῶν πταισμάτων λύσιν, Μεθόδιε λιταῖς σου. ταῖς πρὸς τὸν Κύριον.

Ω Τριάς Ἁγία προσκυνητή, Βαπτιστοῦ πρεσβείαις, Ἀποστόλων Ἱεραρχῶν, Ἁγίων Ἀπάντων, και θεοῦ Μεθοδίου και τῆς Ἀειπαρθένου ἡμᾶς ἐλέησον.

Εἰτα Τρισάγιον... Καὶ τὰ Τροπάρια. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε. Δόξα. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλιν. Ὁ Τερεῖς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός... Ἐπιδεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι κ.τ.λ. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τὰ ἐφεξῆς Τροπάρια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξόλου σου νεκρόν.

Πάντες σοὶ προσπίπτομεν θερμῶς, τὴν σὴν προστασίαν αἰτοῦντες, και τὴν βοήθειαν, πόθῳ τὴν Εἰκόνα σου κατασπάζομενοι, Ἱεράρχα Μεθόδιε· σκέπε ἡμᾶς φρούρει, ἐκ παντοίων θλίψεων ταῖς ἰκεσίαις σου· σὺ γάρ, ὡς θεράπων Κυρίου, Ὁμολογητὴς τε ὑπάρχων, παρόρησιαν ἔχεις ἀκαταίσχυτον.

Ὁμοιον.

Υμνοῖς και ᾠδαῖς πνευματικαῖς, δεῦτε εὐφημήσωμεν πάντες, τὸν Ἱεράρχην Χριστοῦ, μνήμην τὴν πανίερρον, αὐτοῦ τελοῦντες πιστῶς, ἀσθενοῦντας ἴσται γάρ, ἐπικαλουμένους τὴν αὐτοῦ ἀντίληψιν, και προστασίαν θερμῶς, σπεύδει πρὸς βοήθειαν πάντων, ὡς Θεοῦ ὑπάρχων θεράπων, ὁ κλεινὸς Πατὴρ ἡμῶν Μεθόδιος.

Καὶ τὰ Θεοτοκία. Λέσποινα Πρόσδεξαί... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Καὶ τό. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Παρακλήσεως ταύτης τὰ τροπάρια πλὴν τοῦ Κανόνος, ἐστὶ Ποίημα Μεθοδίου Ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου.

ΟΙΚΟΙ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΚΑ'.

*Ητοι Χαιρετισμοί, εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Μεθόδιον

Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν Ὁμολογητὴν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ορθοδοξίας τὴν λαμπρὰν καὶ θείαν σάλπιγγα, τῆς οἰκουμένης ἐν τοῖς πέρασιν σαλπίσασαν, τὰ σωτήρια διδάγματα τῶν Πατέρων. Ἀναστήλωσιν Εἰκόνων καὶ προσκύνησιν, Ὁρθοδόξως τὸν τρανώσαντα ὑμνήσωμεν, τοῦτ' αὖ καί ποιοιτες. Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Οἱ Οἰκοί.

Αρχομαί σοι τῶν ὕμνων, ὦ θεϊότατε Πάτερ, Μεθόδιε σοφὲ Πατριάρχα, (ἐκ γ'). ἐξυμνῶν γὰρ ἡδομαι τὰ σά, ἀπορῶν δὲ λόγου, δειλιῶ Ἅγιε, αὐτὸς δὲ ἐνισχύων με, παράσχου ἐπαύριον λέγειν:

Χαίρε, πατὴρ οὐρανοῦ τέκνον.

Χαίρε, Μητὸς εὐσεβείας κλάδος.

Χαίρε, Σικελίας θεοφύτον βλάστημα.

Χαίρε, Βυζαντίου τὸ πάντερον καύχημα.

Χαίρε γέννημα ἐξάρχουστος Πόλεως Συρακουσῶν.

Χαίρε, καύχημα λαμπρότατον πόλεως Βυζαντινῶν.

Χαίρε, ὅτι ἐγένου τῶν γῆινων παρόπτης.

Χαίρε, ὅτι ἐδείχθης τῶν μενόντων ἐπόπτης.

Χαίρε, φωστὴρ αὐγάζων τὴν σύμπασαν.

Χαίρε, ἀστὴρ προλάμπων τοῖς θαύμασιν.

Χαίρε, δι' οὗ Ἐκκλησία κοσμεῖται.

Χαίρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἀνυμνεῖται.

Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Βλέπων σε νεανίαν ἀσκητῆς ἐν ἑφ' αὐτῷ σκοπόν σου ἡρώτα τῇ ἐνθέῳ αὐτοῦ προτροπῇ συνεργούσης θείας σῇ ψυχῇ χάριτος, τὸν πλουτὸν σου τοῖς πένησιν ἐσφόρισας ἐνθέως κρᾶζων: Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν θείαν πλουτήσας τὰ τερατὰ τὰ τοῦ βίου, ὡς σὺ βαλα Μάκαρ ἐλογίσω τὸν σταυρὸν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ γὰρ ἐπ' ὧμων ἄρας τὴν ὁδὸν ἐτρεχες, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν φέρουσιν προθύμως· πλὴν σοὶ κράζω οὕτω:

Χαίρε ἡ τέχνη τῆς ἐγκρατείας.

Χαίρε, ἡ στάθμη τῆς ἀκριβείας.

Χαίρε. Ἀσκητῶν ὁ κανὼν ὁ εὐθύτατος.

Χαίρε. Μοναστῶν ὁδηγὸς ἀπλανέστατος.

Χαίρε, ὅτι νέος ὢν ἤρας τὸν ζυγὸν Χριστοῦ.

Χαίρε, τρόπαιον στησάμενος κατ' ἐχθρῶν τῶν νοητῶν.

Χαίρε, ὅτι Ἀγγέλων ἐξελέξω τὸν βίον.

Χαίρε, ὅτι γῆινων ἐβδελύξω τὸ ῥέον.

Χαίρε, ἀστὴρ ἐφ' ἧς λαμπρότατε.

Χαίρε, πυρρὸς τοῖς πᾶσι φανώτατε.

Χαίρε, πτωχοῖς ὁ παρέχων τὴν βρώσιν.

Χαίρε, αὐτοῖς χορηγὼν καὶ τὴν πόσιν.

Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Δόξαν κόσμου καὶ κόσμον, ὑπερείδες Τρισμάκαρ Μεθόδιε Θεὸν ἀγαπήσας· τὴν δὲ μένουσαν εὖρες μαθῶν, παρ' ἐνθέῳ ἀσκητοῦ τινος, λέγοντός σοι δόξης ἀπολαύσεις οὐρανοῦ, ἐντῷ ψάλλειν οὕτως: Ἀλληλούϊα.

Εχὼν ἐν τῇ ψυχῇ σου τὸν οὐράνιον πόθον, ἐκάρης ἐν Μονῇ Χηνολάκκου· ἐν δὲ ταύτῃ ἀσκήσας καλῶς Ἱερεὺς ἐχοίσθης, καὶ Ποιμὴν Ἅγιε. Ἡμεῖς δ' ἐπαγαλλόμενοι βοῶμέν σοι τὸ χαίρε οὕτω:

Χαίρε, Μονῆς Χηνολάκκου ἄνθος.

Χαίρε, αὐγῆς ἀνεσπέρου φάος.

Χαίρε, Χελιδὼν εὐσεβείας πολυφθογγος.

Χαίρε ἀηδὼν πίστιν ἐνθεον ἄδουσα.

Χαίρε, βίβλε Βασιλείου Ἰωάννου Γρηγορίου.

Χαίρε, φίλε Νικηφόρου Θεοφάνους Ταρρασίου.

ΟΙΚΟΙ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΚΑ'.

*Ητοι Χαιρετισμοί, εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Μεθόδιον
Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν Ὁμολογητὴν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ορθοδοξίας τὴν λαμπρὰν καὶ θείαν σάλπιγγα, τῆς οἰκουμένης ἐν τοῖς πέρασιν σαλπίσασαν, τὰ σωτήρια διδάγματα τῶν Πατέρων. Ἀναστήλωσιν Εἰκόνων καὶ προσκύνησιν, Ὁρθοδόξως τὸν τρανώσαντα ὑμνήσωμεν, τούτῳ κράζοντες. Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Οἱ Οἰκοί.

Αρχομαί σοι τῶν ὕμνων, ὦ θεϊότατε Πάτερ, Μεθόδιε σοφὲ Πατριάρχα, (ἐκ γ'). ἐξυμνῶν γὰρ ἡδομαι τὰ σά, ἀπορῶν δὲ λόγου, δειλιῶ Ἄγιε, αὐτὸς δὲ ἐνισχύων με, παράσχου ἐπαξίως λέγειν:

Χαίρε, πατρὸς οὐρανοῦ τέκνον.
Χαίρε, Μητρὸς εὐσεβείας κλάδος.
Χαίρε, Σικελίας θεόφυτον βλάστημα.
Χαίρε, Βυζαντίου τὸ πάντερπον καύχημα.
Χαίρε γέννημα ἐξάκουστον Πόλεως Συρακουσῶν.
Χαίρε, καύχημα λαμπρότατον πόλεως Βυζαντινῶν.
Χαίρε, ὅτι ἐγένου τῶν γηγένων παρόπτης.
Χαίρε, ὅτι ἐδείχθης τῶν μενόντων ἐπόπτης.
Χαίρε, φωστὴρ αὐγάζων τὴν σύμπασαν.
Χαίρε, ἀστὴρ προλάμπων τοῖς θαύμασιν.
Χαίρε, δι' οὗ Ἐκκλησία κοσμεῖται.
Χαίρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἀνυμνεῖται.

Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Βλέπων σε νεανίαν ἀσκητῆς ἐν ἑφά, ἀφίξεως σκοπὸν σου ἡρώτα· τῇ ἐνθέῳ αὐτοῦ προτροπῇ συνεργούσης θείας σῇ ψυχῇ χάριτος, τὸν πλουτὸν σου τοῖς πένησιν ἐσ-όρησας ἐνθέως κράζων: Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν θείαν πλυντήσας τὰ τερπνὰ τὰ τοῦ βίου, ὡς σκύβαλα Μάκαρ ἐλογίσω· τὸν σταυρὸν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ γὰρ ἐπ' ὤμων ἄρας τὴν ὁδὸν ἔτρεχες, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν φέρουσιν προθύμως· πλὴν σοὶ κράζω οὕτω:

Χαίρε ἡ τέχνη τῆς ἐγκρατείας.
Χαίρε, ἡ στάθμη τῆς ἀκριβείας.
Χαίρε, Ἀσκητῶν ὁ κανὼν ὁ εὐθύτατος.
Χαίρε, Μοναστῶν ὁδηγὸς ἀπλανέστατος.
Χαίρε, ὅτι νέος ὢν ἤρας τὸν ζυγὸν Χριστοῦ.
Χαίρε, τρόπαιον στησάμενος κατ' ἐχθρῶν τῶν νοητῶν.
Χαίρε, ὅτι Ἀγγέλων ἐξελέξω τὸν βίον.
Χαίρε, ὅτι γηγένων ἐβδελύξω τὸ ῥέον.
Χαίρε, ἀστὴρ ἐφάς λαμπρότατε.
Χαίρε, πυρρὸς τοῖς πᾶσι φανώτατε.
Χαίρε, πτωχοῖς ὁ παρέχων τὴν βρώσιν.
Χαίρε, αὐτοῖς χορηγὼν καὶ τὴν πόσιν.
Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Δόξαν κόσμου καὶ κόσμον, ὑπερείδες Τρισμάκαρ Μεθόδιε Θεὸν ἀγαπήσας· τὴν δὲ μένουσαν εὖρες μαθὼν, παρ' ἐνθέῳ ἀσκητοῦ τινος, λέγοντός σοι δόξης ἀπολαύσεις οὐρανοῦ, ἐντῷ ψάλλειν οὕτως: Ἀλληλούϊα.

Εῶν ἐν τῇ ψυχῇ σου τὸν οὐράνιον πόθον, ἐκάρης ἐν Μονῇ Χηνολάκκου· ἐν δὲ ταύτῃ ἀσκήσας καλῶς Ἱερεὺς ἐχορίσθης, καὶ Ποιμὴν Ἄγιε. Ἡμεῖς δ' ἐπαγαλλόμενοι βοῶμεν σοὶ τὸ χαίρε οὕτω:

Χαίρε, Μονῆς Χηνολάκκου ἄνθος.
Χαίρε, ἀνγῆς ἀνεσπέρου φάος.
Χαίρε, Χελιδὼν εὐσεβείας πολυφθογγος.
Χαίρε ἀηδὼν πίστιν ἐνθεον ἄδουσα.
Χαίρε, βίβλε Βασιλείου Ἰωάννου Γρηγορίου.
Χαίρε, φίλε Νικηφόρου Θεοφάνους Ταρρασίου.

Χαίρε, ὅτι παρείδες τῶν γηϊνῶν τὴν τύρβην
 Χαίρε, ὅτι προσήγες σὴν ψυχὴν Χριστῷ νύμφην.
 Χαίρε, νιὲ Θεοῦ κατὰ μέθεξιν
 Χαίρε, ναὲ αὐτοῦ κατὰ νόησιν
 Χαίρε, Ὅσιων Πατέρων τὸ κλέος
 Χαίρε, Ποιμένων ἐνθέων τὸ εὖχος.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Ζῆλον ἐνθέον ἔχων εἰς τὴν Ῥώμην ἀπῆλθες, πρεσβεύσων τῷ
 ἐκείνης Προέδρῳ, ὑπὲρ Νικηφόρου τοῦ κλεινοῦ, ἐξωσθέν-
 τος ὑπὸ τοῦ δεινοῦ Λέοντος· δεξιόμενος δὲ ὄρους Ὁρθοδόξους
 ἐπανήλθες ψάλλων: Ἀλληλούϊα.

Η "κουσέ σου τῆς φήμης, Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς τε, τοῦ Κήρυ-
 κος τῆς Ὁρθοδοξίας· καὶ λαβὼν Σε μαστίζει δεινῶς, καὶ
 ἐν τάφῳ εἵργει σὺν λησταῖς Ἄγιε, ἀνηλεῶς ἐν σκότει καὶ ἐν
 πέδαις· μὴ εἰδῶς σοὶ λέγειν:

Χαίρε, Θεοῦ μυστηρίων μύστα
 Χαίρε, Χριστοῦ ἐντολῶν ἐργάτα
 Χαίρε, Ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ τὸ προτέρημα
 Χαίρε, ἀρετῶν ἀπασῶν τὸ συμφόρημα.
 Χαίρε, μάργαρον κρυπτόμενον ἐν τῷ σκίней τῆς σαρκός·
 Χαίρε, ὄργανον κρουόμενον ταῖς τοῦ Πνεύματος πνοαῖς.
 Χαίρε, ὁ προσπελάσας τῷ Θεῷ τῇ ἀσκήσει
 Χαίρε, ὁ ἀγιάσας σεαυτὸν τῇ ἀθλήσει.
 Χαίρε, στερόδον τῆς πίστεως ἔρεισμα
 Χαίρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνῶρισμα.
 Χαίρε, δι' οὗ ἀνυψώθη ἡ πίστις
 Χαίρε, δι' οὗ κατεπτώθη ἡ πλάνη.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Θεοφίλου τὰ σκιῆπτρα, βασιλείας λαβόντος, μαστίγων αὐθις
 πεῖραν ὑπέστης, δι' ἀγάπην Εἰκόνης Χριστοῦ, ἣν σεβόμενος
 καὶ προσκυνῶν ἔχαιρες· ἐλέγχων δὲ ἀφρόνων τὴν δυσσέβειαν,
 Θεῷ ἐβόας: Ἀλληλούϊα.

Ι "δον πάντες ἐν θάμβει τῆς εἰρκτηῆς ἐξαχθέντα τὸν Μέγιστον
 Μεθόδιον τότε, λείον ὄντα δέρμα καὶ ὅσπῃ, καὶ οὐ διαφέ-
 ροντα νεκροῦ, φωνῇ δὲ μόνῃ ἑαυτὸν δηλοῦντα, καὶ ἐβόων πρὸς
 αὐτὸν τοιαῦτα:

Χαίρε, τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας
 Χαίρε, τὸ νέκταρ τῆς ἀμβροσίας.
 Χαίρε, τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος
 Χαίρε, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ὁ σύσκηνος.
 Χαίρε, ὅτι κατηνάλωσας ἐν βασάνοις σεαυτὸν
 Χαίρε, ὅτι ὡμολόγησας Θεὸν εἶναι τὸν Χριστόν.
 Χαίρε, ὑπὲρ Εἰκόνων διωγμοὺς ὑπομείνας
 Χαίρε, ὑπὲρ δογματῶν τῶν πατέρων ἀθλήσας.
 Χαίρε, εἰκονομάχων ὁ ἔλεγχος
 Χαίρε, πιστῶν ἀνθρώπων ὁ ἔπαινος.
 Χαίρε, φωστήρ εὐσεβείας ὁ φαίνων
 Χαίρε, πρηστήρ Χριστομάχους ὁ φλέγων.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Κ ατειροχθέντα ἐν τάφῳ, σὺν λησταῖς νεκρὸν ζῶντα, Θεόδω-
 ρός τε καὶ Θεοφάνης, προσηγόρευσάν σε οἱ Γραπτοί· Σὺ τε
 ζῶθαπτος Μεθόδιε προσεῖπας αὐτοὺς δέσμιος συνδεσμίους χαί-
 ρειν τε καὶ ψάλλειν τῷ Κυρίῳ: Ἀλληλούϊα.

Λέοντος Ἀρμενίου Μιχαὴλ Θεοφίλου διήλεγξας τὸ ἄθεον
 δόγμα· οἱ τὴν ἐνστασιν Μάκαρ τὴν σὴν, μὴ δυνάμενοι κατα-
 βαλεῖν ἔφριξαν· ἡμεῖς δὲ οἱ Ὁρθόδοξοι χαίροντες Σοὶ προσφω-
 νοῦμεν:

Χαίρε, ἀνόρθωσις πεπτωκότων
 Χαίρε, κατὰπτωσις ἀπειθούντων.
 Χαίρε, χριστομάχων μανίας κατήγορε
 Χαίρε, τῆς ἐνθέου λατρείας συνήγορε.
 Χαίρε, θάνατον ἐλόμενος ἢ Εἰκόνων κατειπεῖν
 Χαίρε, μαστιγὰς δεχόμενος ἢ αὐτὰς μὴ προσκυνεῖν.

- Χ αἶρε, πύρινε στύλε, εὐσεβῶν ὁδηγία.
 Χ αἶρε, σπάθη καὶ πέλυξ, χριστομάχων θρησκείας.
 Χ αἶρε, τερπνὸν τοῦ Λόγου κειμήλιον.
 Χ αἶρε, πυρὸς τῆς πλάνης σβεστήριον.
 Χ αἶρε, πυρὸς τῆς ἐνθέου σοφίας.
 Χ αἶρε, καυστήρ τῆς Εἰκονομαχίας.
 Χ αἶροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Μ ἔλλουσα Θεοδώρα ἡ βασίλισσα Μάκαρ λαῶ σὺν εὐσεβεί
 καὶ τῷ Κλήρῳ, Μιχαὴλ τε τῷ γόνῳ αὐτῆς, Πατριάρχην
 ψηφίσαι σοφὸν ἄξιον· οἱ πάντες τὸν Μεθόδιον Σὲ ἔκρινον, Θεῷ
 βοῶντες· Ἀλληλούϊα.

Ν ὕμνης τῆς Ἐκκλησίας, Σὺ νυμφίος ἐγένου, τῇ ἄνωθεν Θεοῦ
 ἐπινεύσει, Πατριάρχης καὶ νυμφαγωγὸς χρηματίσας ταύτης,
 ὥστε ἦν ἄξιον· ἡμεῖς δὲ ταῦτα βλέποντες βοῶμέν Σοι Σοφὲ
 τοιαῦτα:

- Χ αἶρε, Νυμφίε τῆς Ἐκκλησίας.
 Χ αἶρε, τὸ κλέος Πατριαρχίας.
 Χ αἶρε, οἰκουμένης ἀπάσης τὸ καύχημα.
 Χ αἶρε, τῶν Πατρῶν δογμάτων διάγγελμα.
 Χ αἶρε, ἔμφυχον παλάτιον τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς.
 Χ αἶρε, στήριγμα καὶ κόσμημα βασιλείας τῆς πιστῆς.
 Χ αἶρε, ὁ ἀνυψώσας Χριστωνύμων τὸ σέβας.
 Χ αἶρε, ὁ καταρρέξας Χριστομάχων τὸ κέρας.
 Χ αἶρε, Πατὴρ Πατέρων ὁ ἑξαρχος.
 Χ αἶρε, Ποιμὴν Ποιμένων ὑπέρτιμος.
 Χ αἶρε, Σοφὲ ὁρφανῶν ἀντιλήπτωρ.
 Χ αἶρε, Κλυτὲ πλουτιστὰ τῶν πενήτων.
 Χ αἶροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Ε ὕλον Τίμον φέρων, τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, σὺν Κλήρῳ
 καὶ Λαῷ λιτανεύεις, ἐκ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου Βλαχερνῶν
 εἰς Ναὸν Σοφίας τοῦ Θεοῦ Ἄγιε, κρατούντων ἐν χερσὶ σεπτὰς
 Εἰκόνας καὶ Θεῷ βοώντων· Ἀλληλούϊα.

Ο ῥθρος Σὺ φασφόρος, οὐρανόθεν ἐδόθης ἡμῖν τοῖς Ὁρ-
 θοδόξοις Τρισμάκαρ, ἐπιλάμπων πᾶσι τηλαυγῶς, τῷ φωτὶ
 ἀθλήσεως τῆς σῆς πάντοτε, καὶ αἴγλη τοῦ σοῦ βίου τοῦ ἀμέμ-
 πτου· ὃς ἀκούεις ταῦτα:

- Χ αἶρε, αὐγὴ νοητοῦ Ἑλίου.
 Χ αἶρε, πηγὴ ἀκενώτου ῥείθρου.
 Χ αἶρε, μωρολόγων ἀφρόνων ἡ ἄγνοια.
 Χ αἶρε, μαντιπόλων ἀνόμων ἀπώλεια.
 Χ αἶρε, δοῦλε γνησιώτατε τοῦ Θεοῦ Ἀδωναΐ.
 Χ αἶρε, Μάρτυς ἀληθέστατε Ἰησοῦ τοῦ Ἑλωϊ.
 Χ αἶρε, μεταναστεύσας κατὰ τὸν Πατριάρχην.
 Χ αἶρε, εὐσεβήσας τῷ Θεῷ ὡς ἐκεῖνος.
 Χ αἶρε, λαμπρὸν τῆς πίστεως γνώρισμα.
 Χ αἶρε, πιστοῦ λαοῦ σου διάσωσμα.
 Χ αἶρε, τοῦ θείου Δαυὶδ ἡ κινύρα.
 Χ αἶρε, Σοφοῦ Σολομώντος Σοφία.
 Χ αἶροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Π ἔτρου τε καὶ τοῦ Παύλου Ἀποστόλων τῶν θείων ἀντίληψιν
 τὴν θείαν ὡς ἔσχες, τὸν ἁγιασμὸν ἐκεῖθεν ἔλαβες σοφὲ
 καὶ ἀπαθὴς γέγονας ἄνθρωπος, ἀνθρώποις συνδιάγων, τῷ Θεῷ
 δὲ ψάλλον οὕτως· Ἀλληλούϊα.

Ρ ἦτωρ τῆς Ἐκκλησίας ἀληθῶς ἐγνωρίσθης, καὶ Σάλπιγξ
 βροντοφώνως ἤχοῦσα, τὰ σωτήρια πᾶσι λαοῖς, τοῖς ποθοῦσι
 μένειν ἐν ὀρθοῖς δόγμασιν· ἡμεῖς δὲ τοὺς ἀγωνάς σου θαυμά-
 ζοντες, πιστῶς βοῶμεν:

- Χ αἶρε, ὁ ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας.
 Χ αἶρε, ἡ σάλπιγξ τῆς εὐσεβείας.
 Χ αἶρε, Κορυφαίων τῶν θείων ὁμότροπε.
 Χ αἶρε, Ἀποστόλων πανσόφων ὁμόσκηνε.
 Χ αἶρε, ὅτι κατελάμπρυνας Ὁρθοδόξων τοὺς χορούς.
 Χ αἶρε, ὅτι κατεσκότησας χριστομάχων τοὺς σοφοὺς.

Χ αἶρε, ἡ σωφροσύνη Ἰωσήφ τοῦ Παγκάλου·
 Χ αἶρε, δημαγωγία Σαμουήλ τοῦ Μεγάλου.
 Χ αἶρε, καρπῶν τοῦ Πνεύματος ἔμπλεως·
 Χ αἶρε, πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος.
 Χ αἶρε, δι' οὗ ἡ Τριάς ἀνυμνεῖται·
 Χ αἶρε, δι' οὗ ἡ εὐσέβεια λάμπει.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Σύνταγμα Θεοφόρων, καὶ ἐγκρίτων Πατέρων, εἰς Πόλιν Κων-
 σταντίνου συνήλθε· πρὸς Ποιμένα σὲ τὸν τοῦ Θεοῦ, τὰ
 Χριστοῦ φερόντων θεῖα προστάγματα· σὺν οἷς Ὁρθοδοξίαν τε
 κηρύξας, τῷ Θεῷ κραυγάζεις· Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος εἰ Ὁρθοδόξων, Θεοφόρε Τρισμάκαρ, φρουρὸς δὲ τῶν
 εἰς σὲ προστρεχόντων· ὡς Ὁσίος καὶ Μάρτυς Χριστοῦ,
 παρόρησίαν κέκτησαι πολλὴν Ἁγιε, Θεῷ πρεσβεῦειν πάντοτε,
 ὑπὲρ πάντων τῶν Σοὶ λεγόντων οὕτω:

Χ αἶρε, τὸ τεῖχος Ὁρθοδοξίας·
 Χ αἶρε, ὁ πύργος τῆς εὐσεβείας.
 Χ αἶρε, Ἱερέων Ὁσίων τὸ καύχημα·
 Χ αἶρε, Ἀσκητῶν Μοναστῶν τὸ ἐντρούφημα.
 Χ αἶρε, τύμπανον καὶ κύμβαλον τῆς Μωσέως Μαριάμ·
 Χ αἶρε, κρίνον εὐωδέστατον τῆς Πανάγνου Μαριάμ.
 Χ αἶρε, Βεσελεὴλ ὁ νέος τῆς Ἐκκλησίας·
 Χ αἶρε, ὁ Ζοροβάβελ Ἐσδρας καὶ Νεεμίας.
 Χ αἶρε, Ἡλίας ἄλλος γενόμενος·
 Χ αἶρε, Ἰὼβ πολύτλας δεικνύμενος.
 Χ αἶρε, λαοῦ εὐσεβοῦς ὁδηγία·
 Χ αἶρε, πιστῶν πρὸς Θεὸν μεσιτεία.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Υμνον ἄδων σοι ἅπας ὁ λαός σου Θεόφρον, Μεθόδιε κλεινὸν
 Ἱεράρχα, εὐχαρίστους σοι προσφέρει ᾠδὰς, λυτρωθεὶς αἰρέ-
 σεως δεινῆς Ἁγιε· καὶ γὰρ ὑμνεῖν σε ἄξιον, τὸν πρῦτανιν ἡμῶν,
 Θεῷ βοάωντων· Ἀλληλούϊα.

Φωτοδότιδι αἴγλῃ, ἐντροφῶν ὧ Παμμάκαρ, μνημόνευε ἡμῶν
 φοιτητῶν σου. τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ πρὸς Θεόν, τοῦ τυχεῖν
 ἡμᾶς τῆς θεϊκῆς γνώσεως καὶ νῦν ἡμῖν φῶς πάρεχε, βοᾶν σοι
 τῷ πρυτάνει ταῦτα:

Χ αἶρε, τὸ ἄσμα τὸ τῶν ἁσμάτων·
 Χ αἶρε, ὁ ὕμνος τῶν Ἀσωμάτων·
 Χ αἶρε, τῆς ἀσκήσεως ἔμψυχον ἄγαλμα·
 Χ αἶρε, τῆς ἀθλήσεως θεῖον ἐκτύπωμα.
 Χ αἶρε, ὅτι μεγαλύνει σε Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
 Χ αἶρε, ὅτι μακαρίζει σε ὁ λαὸς ὁ τοῦ Θεοῦ.
 Χ αἶρε, ἐορταζόντων τὴν σὴν μνήμην προστάτης·
 Χ αἶρε, συνωνυμούντων σοι ὁ φύλαξ καὶ ὁύστης.
 Χ αἶρε, χαρὰς πληρῶν τοὺς τιμώντάς σε·
 Χ αἶρε, φρουρῶν τοὺς πίστει καλοῦντάς σε.
 Χ αἶρε, Σεμνείου τοῦ σοῦ εὐωδία·
 Χ αἶρε, λαοῦ τοῦ πιστοῦ θυμηδία.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Χαίρέ σοι προσφωνοῦμεν, ὦ Μεθόδιε Μάκαρ, θεράπον τοῦ
 Κυρίου καὶ μύστα. Ἐκκλησίαν γὰρ ὀρθοδοξεῖν, καὶ Τριάδα
 σέβειν διὰ σοῦ ἐγνωμεν· Πιστῶν δὲ τὰ συστήματα, Θεῷ τῷ
 ἐν Τριάδι ψάλλειν· Ἀλληλούϊα.

Ψ άλλων σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, τὸν Τρισάγιον ὕμνον, Θεῷ τῷ
 ἐν ὑψίστοις θεόφρον, αὐτῷ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, περι-
 σκέπειν πάντας τῇ αὐτοῦ χάριτι, φρουρεῖν τε τὸ σὸν ποιμνιον
 πιστῶς σοι προσφωνοῦν τοιαῦτα;

Χ αἶρε, κανὼν τῆς Ἱεραρχίας,
 Χ αἶρε, εἰκὼν τῆς ὁμολογίας.
 Χ αἶρε, εὐσεβείας ὁ λύχνος ὁ πάμφωτος,
 Χ αἶρε, Ἐκκλησίας ὁ μέγας διάκοσμος.
 Χ αἶρε, Ἁγιε Μεθόδιε ὁ προστάτης τῶν πιστῶν,
 Χ αἶρε, στήριγμα καὶ κόσμημα βασιλέων εὐσεβῶν.

Χαῖρε, Πατὴρ Υἱοῦ τε καὶ τοῦ Πνεύματος μύστα,
 Χαῖρε, Τρισυποστάτου μᾶς φύσεως γνώστα.
 Χαῖρε, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα,
 Χαῖρε, νοὸς καὶ γλώσσης ἐντρύφημα.
 Χαῖρε, πιστῶν πρεσβευτὰ καὶ μεσίτα.
 Χαῖρε, ἡμῶν ἐξαιρέτως προστάτα.
 Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

Ὡς Τρισόλβιε. Πάτερ τοῦ Χριστοῦ Ἀρχιμύτα, Μεθόδιε Πατέρων ἀκρότης, (γ') δεδεγμένος ἡμῶν τὰς λιτάς. ἀπὸ πάσης ῥύσαι συμφορᾶς ἅπαντας, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι κολάσεως Θεῷ βοῶντας: Ἀλληλούϊα.

Αὐθις τὸ Κοντάκιον ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὁ ῥθοδοξίας τὴν λαμπρὰν καὶ θεῖαν σάλπιγγα, τῆς οἰκουμένης ἐν τοῖς πέρασιν σαλπίσασαν, τὰ σωτήρια διδάγματα τῶν Πατέρων. Ἀναστήλωσιν Εἰκόνων καὶ προσκύνησιν. Ὁρθοδόξως τὸν τρανώσαντα ὑμνήσωμεν, τούτῳ κράζοντες. Χαίροις Μάκαρ Μεθόδιε.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

ΣΗΜ.—Οἱ ΚΑ'. οὗτοι κατ' ἀλφάβητον οἴκοι εἰσι πᾶν Μεθοδίου Ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰ Σκήτη **Κανσοκαλύβια**, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς Μεγίστης Λαύρας παρὰ τὸ νότιον Ἀκρωτήριον Νύμφαιον καὶ εἰς τοὺς πρόποδος τοῦ Ἁθω κειμένη, ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Κανσοκαλύβη ἀκμάσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος καὶ ἑορταζομένου τῇ 13 Ἰανουαρίου. Συνεστήθη δὲ ἡ Σκήτη αὕτη ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἀκακίου τοῦ Κανσοκαλυβίτου, κατὰ τὸν ΙΗ'. αἰῶνα ἀπὸ τοῦ (1720-1745) ἔχουσα Κυριακὸν ἤτοι Καθολικὸν ἱερὸν Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας Τριάδος, τῷ ἀρδεύοντος τὴν Σκήτην ὕδατος θαυμασίως διὰ προσειχῆς τοῦ Ὁσίου Ἀκακίου ὑπογεῖως ἀναβλύζοντος ἐκ τριῶν πηγῶν ἐν εἵδει Τριγώνου, καὶ ἀταρτιζομένη ἀπὸ 38 καλύβας ἐν αἷς ἀσχοῦνται περὶ τοὺς 120 Μοναχοί, ἐργαζόμενοι τὴν Ἀγιογραφίαν καὶ ξυλογλυπτικὴν, ὅθεν τὰ πρὸς τὸ ἔξῃ πορίζονται. Αἱ καλύβαι αὗται φαίνονται μακρόθεν ἀπὸ θαλάσσης ὥσει φωλαὶ τινες. ἐν μέσῳ τῶν ἀποτόμων καὶ ἀποκορήμων βράχων ἀνωθεν τῆς παραλίας. Ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Σκῇτῃ ἐξήνθησαν ὡς εἶσμα καὶ μυροβόλα ἄνθη τῆς Ἐκκλησίας οἱ Ὅσιοι Μάξιμος ὁ Κανσοκαλύβης ἀσκήσας κατὰ τὸ 1320 ἔτος ἀπὸ Λαμπάκου καταγόμενος καὶ τὸν σάλιν προσποιούμενος, διὸ καὶ τὰς καλύβας αὐτοῦ ἔκαλε κανσοκαλύβης ἐκ τούτου ἐπωνομάσθη. Ὁ Ὅσιος Νήφων ὁ Ἀθωνίτης ἐπικαλούμενος, Πελοποννήσιος τὴν Πατρίδα σύγχρονος καὶ συνήθης τῷ Ὁσίῳ Μαξίμῳ Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ συτησιόμενος τὴν Σκήτην καὶ ἐν αὐτῇ διαβιώσας (1720) ἐξ Ἀγράφων καταγόμενος. Νεῖλος ὁ Μυροβλύτης Πελοποννήσιος ἐξ Ἀγίου Πέτρου, οὗ ὁ τάφος καὶ τὸ σπήλαιον παρὰ τὸ Καραβοστάσιον. Ρωμανὸς ὁ Καρπενσιώτης ἀθλήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1694. Παχώμιος ὁ Ρώσος τὸ γένος μαρτυρήσας εἰς τὸ Οὐσάκι τῆς Φιλαδέλφειας τὸ 1730. καὶ Νικόδημος ὁ Ἀλβανὸς ἐξ Ἑλβασάν ἐνθα καὶ ἐμαρτύρησε τὸ 1722 ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἀκακίου ἱκανῶς διδασθεὶς καὶ πρὸς τὸ Μαρτύριον καθοδηγηθεὶς. Λόγιοι δὲ ὑπῆρξαν οἱ Ἱερομόναχοι Ἰωνᾶς ὁ μαθητὴς καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ Ὁσίου Ἀκακίου (1760). Ραφαὴλ ὁ ἐξ Ἀχαρνᾶς 1750. Νεόφυτος ὁ Πελοποννήσιος 1760. καὶ Θεόκλητος ὁ Καρατζᾶς Βυζάντιος εὐπατρίδης πενηνροντούτης ἀποθανὼν ἐν τῇ Σκῇτῃ τὸ 1777, πρὸς τούτοις καὶ Μεθόδιος ὁ Βυζάντιος ὁ Μακρυγένης ἐπωνυμούμενος ὁ ἔχων τὸν πῶγονα συρόμενον τῇ γῇ. Τὸ δὲ θαυμάσιον τοῦτο φαινόμενον εἰς αὐτὸν ἔχει οὕτω: Οὗτος ὁ Μεθόδιος ἀγένειος ὢν, καὶ διὰ τοῦτο προκειμένου νὰ ἐκδιωχθῇ ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Σκῇτης κατὰ τὰ κρατοῦντα ἐν Ἀγίῳ

Ὅρει, προσήγετο ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἱκε-
τεῖων τὴν Θεομήτορα ἵνα οἰκονομήσῃ εἰς αὐτὸν βοήθειάν τινα καὶ μὴ ἐκδιωχθῇ τῆς
Σκήτης, ὅτε παραδόξως ἀνεφύησαν αἱ τριῖνες τοῦ πώγωνος αὐτοῦ καὶ ἐσηματίσθη
οὕτως ὥστε νὰ σῦρεται τῇ γῇ ὡς ἄνω εἴρηται. Οὗτος ἦτο μαθητὴς τοῦ προειρη-
μένου Ἱερομ. Ἰωνᾶ ὡς λέγουσι, καὶ ἥσκησεν ἐν τῇ αὐτῇ Σκήτι πρὸ τῆς Ἑλλη-
νικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐν τῇ ἐξ αὐτοῦ ἱστορικῇ καταστάσει καλύβῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ οὗ τὴν
ἱερὰν Μνήμην ἡ καλύβη πανηγυρικῶς ἐορτάζει. Τοῦ Μακρυγένους τούτου Μεθοδίου
σώζονται στίχοι εἰς Τουρκικὴν διάλεκτον ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεο-
λόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ ἐν τῇ αὐτῇ Σκήτι, ἐν δὲ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Παναγίας τοῦ
Πυρσοῦ ἢ Πρεσοῦ ὑπάρχουσι στίχοι πολιτικοὶ 112 περὶ τῆς Ἰ. Μ. ταύτης φιλοπονη-
θέντες μὲν παρὰ Ἰγνατίου τοῦ ἐκ Νεοχωρίου τῆς Κοστροφιάδος, ἀναθεωρηθέντες δὲ παρὰ
τοῦ Μεθοδίου τούτου. Ἐν τῇ ρηθείᾳ καλύβῃ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου
ἐπονομαζομένη, σώζεται χειρόγραφος ἁσματικὴ Ἀκολουθία καὶ ὁ βίος μετὰ Παρακλή-
σεως καὶ Κλ' κατ' ἀλφάβητον οἴκοι εἰς τὸν ἐν Ἀγίοις Μεθόδιον τὸν Ὁμολογητὴν
ἐκδιδόμενα ὡς ὀρῶνται τύποις δαπάναις τοῦ Πανοσιωτάτου Πνευματικοῦ κ. Μεθοδίου
Ἱερομονάχου τοῦ Χίου Γέροντος τῆς Καλύβης ταύτης. Ἐν τῷ Ναύκῳ τῆς καλύβης
σώζεται καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐνώπιον τῆς ὁποίας προσή-
ξατο ὁ Μεθόδιος Μακρυγένης.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ.	10	Στίχ.	20	—	γράφει	Εἰς τὸν στίχον
»	11	»	4	οἱ Ἱερεῖς	»	οἱ ἱερεῖς σου
»	»	»	9	εἰκονομάχων	»	εἰκονομάχων
»	»	»	27	—	»	ἡχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον
»	13	»	16	τὸ στόμα σου	»	στόμα μου
»	»	»	28	Πατριάρχης	»	Πατριάρχης
»	15	»	6	νυδῷ	»	νηδύϊ
»	»	»	29	παροργίσαντα	»	παροργίσαντα
»	17	»	21	σου ἀνθρώποις	»	σου τοῖς ἀνθρώποις
»	18	»	1	Σειρᾶς	»	Σειρᾶς
»	»	»	3	μαχαίρα	»	μαχαίρα
»	»	»	13	ἐλέω	»	ἐλαίῳ
»	19	»	26	θήρατα	»	θήρατρα
»	20	»	16	ἡνεγκας	»	ἡνεγκας
»	23	»	28	ἀθεοτάτου	»	ἀθεοτάτου
»	24	»	17	—	»	τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός
»	26	»	16	εὐποιίας	»	εὐποιίας
»	41	»	29	λέγωντας	»	λέγωντας
»	46	»	8	καθιζευτεῦσις	»	καθιζευτεῦσις
»	50	»	28	Θεσπίσας	»	Θεσπίσας
»	53	»	28	ἐνθέσω	»	ἐνθέου